

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»
(Рим. 1:16)

**№5 (80)
ТРАВЕНЬ
2011 РОКУ**

УКРАЇНЦІ В БОЖОМУ ПЛАНІ

Раулі Лехтонен

Виконавчий директор місії «Світло для народів» (Швеція)

У молодості в кожного є певні мрії і бажання. Були вони і в мене. Однією з таких мрій я боявся поділитися навіть з друзями. Я дуже хотів хоч раз побувати в Сибіру, тому що дуже багато чув про озеро Байкал і про природу тої місцевості.

Виявляється, близько 400 видів рослин живуть лише там. Більше 660 різновидів комах, риб і рідкісних тварин живуть саме на Байкалі. І я дуже хотів побачити цей прекрасний витвір Бога.

Я з цікавістю читав про народності, які живуть на берегах Байкалу, про західних і східних бурятів – жителів західного і східного узбережжя озера. Я хотів поїхати до них і розповісти їм про Ісуса.

СТ. 2

БУТИ ЕФЕКТИВНИМ СЛУЖИТЕЛЕМ

Михайло Паночко
Старший єпископ
Церкви ХВС України

Найкращу науку про успіх дає нам Боже Слово. Бо тільки воно – істина. Христос був дуже ефективний у Своїм служінні, але все те, чого Він навчав учнів, вони не завжди сприймали. Бо інакше всі дружно чекали б біля гробу на Його воскресіння. Чомусь на третій день там не було жодного учня.

Життя Ісуса, Його наука і Його смерть профільтрують наше розуміння, залишаючи тільки те, що побудоване на Божій правді. Люди люблять зовнішню ефективність, зовнішній успіх. Але біймося, аби нас не потягло в бік показової успішності, успішності в очах людей.

У день П'ятидесятниці в горниці було всього-на-всього біля 120 чоловік. А де решта? Після трьох з половиною років служіння там би мали бути тисячі людей. А було лише 120. Це налаштовує нас на глибокі роздуми.

Прочитаємо Слово: «Того часу, навчаючи, промовив Ісус: Прославляю Тебе, Отче, Господи неба й землі, що втаїв ти оце від премудрих і розумних та його немовлятам відкрив. Так, Отче, бо Тобі так було до вподоби!» (Мт. 11:25-26)

СТ. 5

ХРИСТІЯНСЬКЕ КОНСУЛЬТУВАННЯ

Сергій Вітюков

Сповідання відкриває сферу, яка прихована від посторонніх, але відкрита самій людині. Чи можна сказати, що консультування — це та сама сповідь? Чи це одне і те ж? Ні. Для багатьох консультування полягає у спові-

ді, але це тільки одна з важливих частин консультування.

Слово «сповідання» має два головні значення. Найперше сповідати — це значить проголошувати віру в Бога або якусь доктрину, заявляти про свою належність до віри. «Серцем віруємо для праведності, а устами ісповідуємо для спасіння». Мова тут іде про сповідання віри в істину.

Друге значення цього слова — «говорити відкрито». У цьому контексті — «говорити про свої гріхи». Іван говорить, що коли ми сповідуємо свої гріхи, тобто говоримо про них відкрито, називаючи їх так, як їх називає Бог, то Він, будучи вірний і праведний, простить наші гріхи і очистить від всякої неправди.

СТ. 3

МИ РІЗНІ, АЛЕ НАША ЦІЛЬ – ОДНА

У Біблійній школі «Агапе» – сьомий випуск. Протягом минулого навчального року 20 студентів з різних церков і міст Росії та України навчалися в школі. П'ята – випускна сесія проходила упродовж тижня в стінах Київського Біблійного інституту.

СТ. 4

КОЛИ МАЛЕНЬКІ СПРАВИ СТАЮТЬ ВЕЛИКИМИ...

Якою б правильною не була теорія, користь вона приносить тільки тоді, коли стає практикою життя. Саме тому студенти стаціонарного відділення Київського Біблійного інституту вирушили в місіонерські поїздки по Україні. Пункти призначення дев'яти студентських груп – с. Салтикова-Дівиця (Чернігівська обл.), смт. Котельва (Полтавська обл.), м. Сміла (Черкаська обл.), м. Знам'янка (Кіровоградська обл.), м. Рубіжне та м. Алчевськ (Луганська обл.), смт. Царичанка (Дніпропетровська обл.), м. Джанкой (АР Крим), м. Вінниця.

СТ. 4

ПІДНІМАЙМОСЯ НА БОЖІ ВИСОТИ!

Усе частіше зустрічаються християни, які описують Божу присутність пережитим захопленням. Якщо Богослужіння (проповідь, молитва тощо) сподобалося, вони кажуть: «О, це було від Бога!» або «Дух Святий так сильно діяв!». Якщо не сподобалося, то кажуть, що час було затрачено марно і Господь не діяв.

Ризикована позиція, однак.

СТ. 6

ЧИ СТОЇШ ТИ В РАДІ ГОСПОДНІЙ?

«А якби в Моїй раді таємні стали вони, то вони об'являли б народові Моєму слова Мої і їх відвертали б від їхньої злої дороги та від зла їхніх учинків» (Єр. 23:22).

СТ. 6

КІНЕЦЬ АССИРІЇ

Наближалась до занепаду слава великої могутньої держави — Ассирійської імперії. Своїми жорстокими звичаями вона навіювала жах на народи Малої і Передньої Азії, Близького Сходу і Єгипту, досягнувши найвищої точки своєї влади за Асархаддона, або Ашшура, і Ашшурбанапала — спадкоємців Санхеріва.

СТ. 7

УКРАЇНЦІ В БОЖОМУ ПЛАНІ

«Ісус Христос вчора, сьогодні і навіки Той Самий» (Євр. 13:8).

У молодості в кожного є певні мрії і бажання. Були вони і в мене. Однею з таких мрій я боявся поділитися навіть з друзями. Я дуже хотів хоч раз побувати в Сибіру, тому що дуже багато чув про озеро Байкал і про природу тої місцевості.

Виявляється, близько 400 видів рослин живуть лише там. Більше 660 різновидів комах, риб і рідкісних тварин живуть саме на Байкалі. І я дуже хотів побачити цей прекрасний витвір Бога.

Я з цікавістю читав про народності, які живуть на берегах Байкалу, про західних і східних бурятів – жителів західного і східного узбережжя озера. Я хотів поїхати до них і розповісти їм про Ісуса.

У 1994 році я вперше приїхав в Улан-Уде. Там мене зустріли українські місіонери. Сьогодні я вже знаю, що куди б ти не поїхав – ти обов'язково зустрінеш українців. Чоловік, який нас зустрічав, сказав, що ми поїдемо в село, в якому ще ніколи не проводилися євангелізації.

Ми сіли в старенькі «Жигулі» і поїхали в те село. Я впевнений, що «Жигулі» – це один із найбільш благословених автомобілів в історії місіонерства. І якщо ви вирішите поїхати на місію в Сибір, американський лімузин вам ні до чого. Як і круті європейські автомобілі – що з ними буде при більш ніж 40-градусному морозі?

Отож ми приїхали в Новозеленіськ. Я сказав своїм супутникам-співвітчизникам: «Уявляєте, тут ще не було жодного шведа. Ми творимо історію!».

Сестра, яка їхала з нами, почула, що я сказав, і звернулася до мене: «Раулі, я хочу розповісти тобі щось, про що ти ніколи раніше не чув». І розповіла про одного проповідника зі Швеції, який у листопаді 1917 року разом із вагітною дружиною відправився до Сибіру. Через чотири місяці вони дісталися до Іркутська, а ще через півроку почали місіонерську діяльність в Новозеленіську. І я зрозумів – творити історію не вдасться, той брат був тут перед нами.

А сталося це тому, що Ісус вчора такий Самий, як сьогодні. Ще до того, як ми подумали про це, Він вже був там і приготував для нас шлях.

Дуже часто ми можемо думати, що ніхто не переживає таких проблем і труднощів, як ми, ніхто не несе такий тяжкий тягар. І ми здаємося, думаємо, що цього не переживемо, не витримаємо. Стаяється це тільки тому, що ми забуваємо, що Ісус в Гетсиманії молився за нас. По віа Долороса Він пішов на Голгофу, де віддав за нас Своє життя. І Він пережив всі ті труднощі, з якими ми стикаємося в житті.

В 1820 році місіонери з Бурятії були першими, хто привіз Біблію в Китай. У 1818 році був закінчений переклад Біблії на китайську мову, але іноземці не могли потрапити в Китай – кордони були закриті. Тому й було вирішено дістатися до Китаю через Сибір. Перші китайські Біблії були завезені в Китай контрабандою саме з боку Бурятії. Ця подія задокументована. У 1834 році Євангеліє було перекладено монгольською і бурятською мовами. І життя цих народів отримало можливість змінитися.

А що таке життя? У моєму віці про це вже починаеш задумуватися. Люди дають різні відповіді на це питання. Біологи скажуть, що це боротьба за виживання. Спортсмени порівнюють життя з марафоном, коли ти біжиш і біжиш, намагаючись досягти своєї цілі. Вчитель математики з коледжу, де я колись вчився, сказав, що життя – це довга лінія, яка веде з точки А в точку Б.

А що таке життя для вас? Що таке ваше життя? Який план Бог має на вас? Чи ви готові вирушити з точки А туди, куди Він кличе вас, досягаючи Своєї цілі? А чи ваша лінія веде в зовсім інший бік?

Ви повинні йти туди, куди вас кличе Дух Святий, і робити те, що Він скаже вам робити. Ісус сказав: «Я – дорога, правда і життя».

Якось я викладав у молодіжному таборі для доволі молодих людей. До мене підійшов хлопчик років семи і запитав, як Ісус може бути дорогою. Я пояснив йому це на прикладі одного шведського місіонера, який поїхав в Танзанію. Коли він дістався місіонерської станції, йому сказали, що посилають його далі. Його провідником був молодий хлопець. Вони перебиралися через гори, опускалися в долини, перейшли ріку, ще одну гору і опинилися в джунглях, звідки вже не було доріг. Місіонер почав хвилюватися, мовляв, куди йти далі, як звідти вибратися. І той провідник сказав: «Я ваш шлях. Ідіть за мною».

Раулі Лехтонен

Виконавчий директор місії
«Світло для народів»
(Швеція)

Ісус – наш шлях. Тільки Він може показати нам найкращі місця на дорогах життя, де ростуть найкращі ягоди, які ми маємо зібрати.

То що таке життя? Для мене, а може, і для вас жити – значить дивитися, що очікує тебе за цією горою, які завдання приготував для тебе Бог.

У колишньому Радянському Союзі офіційно налічувалося 127 народностей. Але насправді їх було 596. За два десятиліття 80 з них щезли з лиця землі. Чи ми плануємо досягти їх до того, як буде надто пізно?

Дві тисячі років тому в Палестині жив дуже відомий Вчитель. Якось Він зібрав Своїх учнів і повідомив, що покидає їх. Вони прийшли на останній урок. У таких ситуаціях зазвичай запитують, коли ж вони зустрінуться знову. За яких обставин станеться їх зустріч?

Ісус розповів про ознаки Свого Другого приходу – землетруси, війни, воєнні конфлікти, голод... А потім додав, що Євангеліє Царства буде проповідуване по всьому світу і стане свідченням для всіх народів. І тоді прийде кінець.

В оригіналі слово «народ» звучить як «етно». Тобто мова не просто про народи, мова про етнічні групи. Бог хоче, щоб до того, як прийде кінець, Євангеліє було проповідуване всім етнічним групам. Ми повинні закінчити завдання, яке Ісус дав Своїм учням. «Ідіть і навчіть всі народи...» Усі етнічні групи... Хрестячи і навчаючи...

Слово «ідіть» у грецькій мові має набагато глибше значення, ніж в українській чи шведській. Йти – означає залишати щось позаду себе. Можливо, своїх родичів чи друзів, а можливо, і батьківщину. Ще одне значення – «переходити через кордони». Можливо, декому з нас доведеться переходити ці кордони.

Україна розміщена в самому центрі Європи, на кордоні між заходом і сходом, на передовій духовної і політичної боротьби. Це стратегічно важлива точка, де буде вирішуватися майбутнє Європи.

У нас у Швеції живе багато українців, які ще не знають Ісуса. На заході є багато речей, від яких я страшенно втомився. І хтозна, можливо, я колись і переїду в Україну. У нас розпадаються тисячі шлюбів. Світ все більше заповнює наші церкви. Протестантські церкви у Швеції перебувають під сильним впливом духа лібералізму. І ситуація просто жахлива. Кількість абортів зростає. Одностатеві шлюби стають все частішим явищем, і деякі церкви навіть благословляють такі союзи.

Кілька тижнів тому в одній лютеранській церкві в Стокгольмі проповідувати вийшов мулла. Він проповідував ідеї ісламу в християнській церкві. А буквально недавно один провідний політик запропонував замінити популярне християнське свято в календарі на ісламське свято. Цілком очевидно, що ці жахливі процеси у скандинавських країнах – підтвердження того, що ми опинилися в епіцентрі кризи, яка заповнює Європу.

Чи переживали ви коли-небудь якісь катастрофи або кризи? Скандинавський народ переживав. Про одну таку кризу я розповів.

302 роки тому наш король відіслав в Полтаву понад 15 тисяч солдатів. Сім тисяч найкращих з них були вбиті. Біля семи тисяч втекли через Молдову назад до Швеції. Єдина річ, яку вони принесли додому, – це рецепт приготування долми – страви з м'яса з овочами. Так завдяки Полтаві ми навчилися в турків і молдаван готувати нову страву.

Але мало хто знає, що біля двох тисяч наших солдатів потрапили в полон. Вони пройшли від Москви аж до Красноярська і Томська.

Для Швеції і Фінляндії ця війна була справжньою катастрофою, тому що біля 90 відсотків наших чоловіків були вбиті. Жінки повинні були взяти на себе всі турботи по догляду за землею, вести господарство, виховувати дітей. Постало питання – чи зможе Швеція відновитися після такої жахливої катастрофи.

І буквально недавно в одному з наших університетів було проведено дослідження про те, що сталося з людьми, які потрапили в полон. Так-ось, у 1711 році серед полонених в Тобольську почалося велике пробудження. Практично всі вони стали євангельськими християнами. У 1714 році вони відкрили в Тобольську біблійну школу. У ній навчалося більше 200 студентів. Кожен свій день вони починали з молитви і вивчення Слова Божого. Вони прийняли виклик стати місіонерами. До сьогодні збереглися будівлі церков, побудовані полоненими з Полтави. Багато людей стали християнами в результаті діяльності цієї школи.

Її директор Габріель Лауреус був дуже успішним християнином. У 1821 році йому дозволили повернутися в Фінляндію. Він став професором університету, проповідував Євангеліє. І через нього пробудження поширилося на західну частину моєї батьківщини. Цілі міста і селища потрапили під хвилю цього пробудження. І наша країна дуже сильно змінилася саме під час кризи.

Останні декілька років я досліджував родовід своєї родини аж до пра-пра-прадідів. І виявив, що вони повернулися до Бога саме під час того пробудження.

Дорогі брати і сестри – українці! Якби не було Полтави, я не стояв би сьогодні тут. Якби не ця криза, я, можливо, ніколи б не відчув дію Євангелія у своєму житті. Китайський ієрогліф, яким позначається слово «криза», має ще одне значення – «можливість». Тобто криза – це завжди поява нових можливостей для руху вперед. Тому ми маємо дякувати за те, що зазнали поразки під Полтавою. Це спасло моє життя. Бог використав цю кризу для того, щоб благословити наш народ.

Але не дарма кажуть, що історія вчить тому, що вона нічому не вчить. І сьогодні ми знову потребуємо такого чуда. Чи може воно статися сьогодні?

Можливо, саме українці стануть зняряддям в руках Божих і спасуть Європу. Можливо, саме ви понесете звістку Євангелія по той бік кордону. Господь приготував для нас так багато!

Коли я вперше приїхав в Узбекистан в 1987 році, мене зустрів один український місіонер і привів у квартиру в Ташкенті, де проходило підпільне зібрання. Ми зайшли в маленьку кімнату, де було з вісім чоловік. Це була перша п'ятидесятиницька церква в Ташкенті, яку заснував той український місіонер. Всього в церкві було 18 осіб, у тому числі два узбеки. Місіонер сказав, що вони моляться і постять за те, аби Бог послав їм пробудження. Вони хочуть досягти Євангелієм Центральної Азії і узбеків.

У Центральної Азії проживають різні етнічні групи. Більшість із них турецького походження. І там дуже мало євангельських християн. Це одна з найменш досягнутих Євангелієм частин світу. І от той український місіонер почав працювати із старшими жінками. То були часи сильного переслідування з боку комуністичного режиму і мусульманства. Однак почалося пробудження.

Сім років потому я знову поїхав в Ташкент, щоб зустрітись з тим місіонером. І він розповів, що йому дуже нелегко бути пастором церкви – кожної неділі він змушений по п'ять разів проповідувати одну і ту ж тему. У своєму саду він позрубав всі дерева і поставив там намет місць на 400-500. Людей, які приходили на ранкове недільне служіння в дев'яті години, просили не приходити на інші служіння, бо інакше для них не вистачить місця. Служіння проводилися кожні три години упродовж дня. На кожне з них приходили понад 400 чоловік. Ніхто не хотів пропустити проповідь брата Сергія. І пастор змушений був п'ять разів повторювати свою проповідь. З часу моїх відвідин вони охрестили 2300 чоловік.

Торік я зустрівся з цим місіонером у Києві і довідався, що вони охрестили 18 тисяч чоловік. Вони послали місіонерів в Китай, групи євангельської молоді в Афганістан і Туркменію.

І коли я дивлюся на те, що відбувається в ісламському світі, я бачу, що Ісус Христос вчора, сьогодні і навіки Той Самий. Тому все це може повторитися. Якщо Бог вживав українців в минулому, то де в Біблії написано, що це не може статися знову? Я переконаний, що вам призначена ключова роль у досягненні світу Євангелієм.

Коли Кирило і Мефодій почали місіонерську роботу серед слов'ян, це мало величезний вплив на розвиток Київської Русі. У результаті було утворено п'ять місіонерських регіонів. І одним із них, як це не дивно, був Крим. Місіонери, проповідники, будівничі церков були відправлені в різні кінці Російської імперії, багато

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

слов'янських проповідників і місіонерів пішли в Європу – аж до Гамбурга.

І коли я думаю про кризу, яка спіткала сьогодні Європу, то мене переслідує думка: а що, коли в Божому плані саме українці мають помінати Європу? Уже сьогодні українців зустрінеш всюди. І вони можуть міцно стати на основу Євангелія, щоб зупинити злісні плани диявола.

У світі ще багато народностей ніколи не чули про Христа. Ми вже згадували про Сибір і Центральну Азію. А візьмімо Кавказ – немає іншої місцевості, де б на такій малій території було зібрано так багато народностей, які не чули проповіді Євангелія. Але Кавказ має свою історію місіонерства.

Пригадуєте, Біблія розповідає про непорозуміння між апостолами Павлом і Яковом про місіонерську працю. Брат Ісуса Яків мав бачення про те, що потрібно йти проповідувати поганам. У Павла не було такого бачення. Пізніше вони виробили спільну думку, об'єдналися і почали місіонерську роботу. Церква в Єрусалимі, очолювана Яковом, почала відправляти місіонерів у всі кінці Римської імперії. Хома відправився в Індію.

В історії Вірменії, Грузії та Азербайджану задокументовані свідчення про те, що місіонери Тадей, Варфоломій та Андрій служили там, проповідуючи Ісуса Христа. У колишній столиці Азербайджану – місті Шекі сьогодні тривають археологічні розкопки. І там були знайдені руїни дуже старої церкви. Головний археолог країни висловив припущення, що ця церква була збудована в 78 році по Р. Х. апостолом Яковом, братом Ісуса. Отже, ще до того, як в Азербайджан прийшли мусульмани, ця країна вже мала християнську історію.

У чому полягав секрет успіху церкви в Єрусалимі? Одним із факторів успіху був факт, що вона посилала місіонерів в різні країни. Тому я закликаю всіх проповідників, всіх пасторів йти і проповідувати Євангеліє.

Ісус Христос і сьогодні Той Самий. Часто ми віримо в цю істину, але не в те, що вона діятиме в нашому житті. Іноді важко повірити, що Бог може змінити обставини в моїй ситуації. Простіше вірити в чуда, що стаються десь в Африці, Китаї чи деінде. Але що, коли Ісус сьогодні Той Самий і в вашому житті? А що, коли Він має план і на ваше життя? На ваше майбутнє? Чи готові ви зробити крок вперед? Чи готові стати місіонером? Перейти кордон, який розділяє ваше комфортне життя, щоб понести іншим благодатну євангельську звістку. Чи ви коли-небудь думали про це?

Може, ви думаєте: що можу зробити я, жінка? Або: я ще надто молодий. Під час мого першого візиту на Далекий Схід я викладав у біблійній школі в Хабаровську. І вирішив розповісти студентам одну історію.

У 1972 році в Швеції жили дві молоді сестри. Вони вирішили таємно переправляти Біблії. Біблії переправлялися в автомобілях з тайниками – як правило, там поміщалося близько 200 Нових Заповітів. І от ці дві жінки поїхали в Рівне. Вони мали молитовний календар з інформацією про всі не досягнуті Євангелієм народи на території Радянського Союзу. І поширювали там Євангелія.

На сьогодні залишається близько 50 мов, на які ще не перекладена Біблія. І вони можуть запитати, чому Бог не говорить на їх мові, щоб вони могли Його розуміти. Тому церкви в Україні почали регулярно молитися за ці народи. В 1979 році в глибині українських лісів було скликане велике зібрання. На останньому служінні на заклик стати місіонером і поїхати в Центральної Азії чи Сибір або на Кавказ відізналися 12 молодих людей.

Коли я розповів цю історію, один із студентів почав плакати. Він піднісся і сказав: «Я – один із тих дванадцяти». Для мене це було шоком. Бог зробив перший крок для створення цієї школи ще в 1972 році через двох молодих шведських сестричок. Наступний крок – 1979 рік, коли в лісі таємно проходило велике зібрання. Крок за кроком Бог планував майбутнє, повільно, але впевнено проводячи лінію з точки А в точку Б.

Ісус і сьогодні Той Самий. Він турбується про кожного з нас і хоче привести туди, куди Він запланував. Тільки довірмося йому.

У моєму житті був час, коли я переживав кризу. У радянському посольстві в Стокгольмі мені заявили, що не дадуть візу і Радянського Союзу я більше не побачу. Як же так, Господи, це ж моє служіння! Я був розчарований, засмучений, розбитий. Але якось, коли я молився з однією старшою сестрою, вона сповнилася Духом і заговорила чистою російською мовою. Це було Боже послання для мене. Господь заспокоїв, що це Він закрив перед мною двері і Він їх відкріє, коли для цього настане час.

Я думаю, що мені робити весь той час, поки двері залишаються зачиненими. Можливо, ви теж переживаєте щось подібне. Я не міг перейти через кордон, але я міг молитися за всі ті народи, дістатися до яких я не міг. І я особисто виміряв кордон, який лежить між нами. Він становить рівно 89 міліметрів. Якщо ви поїдете поїздом з Європи на схід, поїзд завжди зупиняється на кордоні. Потрібно помінати колеса, тому що колія на східному боці на 89 міліметрів ширша, ніж на західному. Тільки після цього ви можете перетнути кордон.

Якщо ви хочете перейти на той бік, щоб проповідувати Євангеліє Ісуса Христа, але ваші вагони стоять на неправильних колесах, потрібно, щоб Бог підняв ваш вагон, підняв ваше життя, аби ви могли побачити інші народи, всі ці пополювілі ниви, які вже чекають на своїх жencів. Бог хоче замінити колеса вашого життя і розширити ваше бачення. Тільки тоді ви зможете перетнути кордон. Тільки тоді зможете дістатися на той бік.

ХРИСТІЯНСЬКЕ КОНСУЛЬТУВАННЯ

Продовження.

Поч. в № 12 (63) за 2009 р.,
№ 1-5, 7-12 (64-68, 70-75) за 2010 р.,
№ 1 (76), 2 (78) за 2011 р.

Сповідання відкриває сферу, яка прихована від посторонніх, але відкрита самій людині. Чи можна сказати, що консультування — це та сама сповідь? Чи це одне і те ж? Ні. Для багатьох консультування полягає у сповіді, але це тільки одна з важливих частин консультування.

Слово «сповідання» має два головні значення. Найперше сповідати — це значить проголошувати віру в Бога або якусь доктрину, заявляти про свою належність до віри. «Серцем віруємо для праведності, а устами ісповідуємо для спасіння». Мова тут іде про сповідання віри в істину.

Друге значення цього слова — «говорити відкрито». У цьому контексті «говорити про свої гріхи». Іван говорить, що коли ми сповідуємо свої гріхи, тобто говоримо про них відкрито, називаючи їх так, як їх називає Бог, то Він, будучи вірний і праведний, простить наші гріхи і очистить від всякої неправди.

У Старому Заповіті, зокрема в Книзі Левит, багато говориться про сповідання гріхів. Часто ритуальні жертви, які віддавалися священнику, щоб він приніс їх Богу за гріхи, були пов'язані із сповіданням. Іноді сповідання супроводжувалося покладанням рук на жертвну тварину, але воно все одно було пов'язане із сповіданням.

А згадаймо про день очищення. На мою думку, ми повинні перейняти цей досвід зі Старого Заповіту. Наші батьки розповідали, що колись у церквах були служіння освячення, коли люди могли сповідатися, молитися про Боже ведення, про покаяння. Це був особливий акт, в якому брала участь вся церква.

Чому вчення Старого Заповіту про день очищення таке важливе для нас? Як правило, ритуальні жертви були пов'язані з мимовільними гріхами. І тільки день очищення — це єдиний день, коли весь народ був в пості й очищувалися гріхи всіх людей.

Я вірю, що жертва Ісуса Христа очищає від всякого гріха, але це нормально, коли сповідують гріхи не тільки самі люди, але і священники — за весь народ.

Це був важливий момент в житті ізраїльського народу. Усвідомлення і висповідання гріха, жертвоприношення, а іноді, якщо це потрібно, повернення боргів — ось так приблизно виглядав процес покаяння. Тому

коли Іван Хреститель закликав до покаяння, то малася на увазі саме ця схема, адже він був останнім пророком Старого Заповіту і першим пророком Нового Заповіту.

Сповідання — основа всіх основ

Раніше в наших церквах часто кидалися в крайнощі: або робили зі сповідання култ, або взагалі відкидали його. Або говорили, що коли ти не висповідався перед людьми, то не отримаєш прощення, або всіляко намагалися уникнути кожного, хто приходив, щоб відкрити своє серце. Багато людей вважали сповідання тяжким обов'язком, який треба виконати, інакше ти не прощений і не можеш брати участь у причасті.

Але це не біблійне вчення. Біблія говорить, що участь у причасті — це випробування самого себе. Тому треба розглядати сповідь один перед одним як благословення, яке сприяє визволенню, розв'язанню питань. Але, наголосимо, це не джерело для прощення гріхів.

Якщо людина не впевнена в прощенні або відчуває, що опинилася під владою певного виду гріха: грішить і кається, кається і грішить, то сповідання — якраз є і той момент, який допомагає розв'язати цю проблему. Краще висповідати спокусу, аніж прогріх.

В Євангелії від Івана написано, що коли людина в гріху, вона не йде до світла, до світла вона тягнеться лише тоді, коли діла її добрі. Але справедлива й інша істина: якщо людина має достатню мудрості і мужності, то навіть перебуваючи в спокусі або на межі зриву, вона здатна йти до світла, до істини, до відкритості. І чим більше вона занурюється у світло, тим слабший вплив гріха на її душу.

Якщо людина відкриває свої діла перед Богом і кимсь, хто готовий допомогти, як правило, така відкрита розмова і коротка молитва розв'язують її проблему. Тому, на мою думку, ми повинні навчати про благословення сповідання і відкривати один перед одним не тільки прогріхи, але й саму спокусу власти в прогріх.

Буває, ми ризикуємо власти в депресію, відчай, або ми роздратовані і готові вибух-

Сергій Вітуков

нути з найменшого приводу, і відкриваємо це перед дружиною. Це правильне рішення, це треба робити. На мою думку, було б добре наші братерські наради або членські зібрання починати саме з таких сповідань. Наголошу, що мова не йде про те, щоб звинувачувати когось, — ми сповідаємося в тому, що тривожить конкретно нас, що не подобається нам.

У нашій церкві ми практикували таке, і це створювало дуже відкриту і вільну атмосферу, атмосферу єдності і розуміння, взаємодопомоги і турботи один про одного. Це була атмосфера перемоги, де закрита і агресивна людина виділялася, як біла ворона, і сразу було видно, в кого проблеми, хто не йде до світла, а значить, перебуває в темряві. Тому це благословення — відкривати один перед одним свої потреби. Це прекрасна практика як у сім'ї, так і серед друзів, серед братів і в церкві.

Сповідатися треба перед тим, проти кого ти згрішив. «Тому, коли принесеш ти до жертівника свого дара та тут згадаєш, що брат твій щось має на тебе, — залиши отут дара свого перед жертівником і піді, примирись перше з братом своїм, і тоді повертайся і принось свого дара. Зо своїм супротивником швидко мирися, доки з ним на дорозі ще ти, щоб тебе супротивник судді не віддав, а суддя щоб прислужникові тебе не передав, і щоб тебе до в'язниці не вкинули. Поправді кажу тобі: Не відеш ізвідти, поки не віддаси ти й останнього шеляга» (Мт. 5:23-26).

Простіше кажучи, завжди треба сплачувати рахунки. І краще зробити це до того, як ображена сторона скористається своїми законними правами на відплату. У Біблії є цікава Божа обітниця: «Не мстяться самі, люблячи, але дайте місце гніву Божому, бо написано: «Мені помста належить, Я відплачу, говорить Господь» (Рим. 12:19).

Справедливість все одно перемаже. Сторона, проти якої згрішили, може скористатися своїм правом віддати Богові цю справу. І суддя розпорядиться кинути тебе в темницю, звідки ти не вийдеш, аж поки не віддаш все до останньої копійки.

Ми навчаємо про прощення, але прощення — персональна відмова від відплати — не обмежує право звертатися до судді. Ісус ясно змалював картину: суддя, слуга, темниця і сплата рахунків. Тому Він і радить миритися з супротивником до того, як той звернувся до судді.

Отож потрібно сповідатися перед людиною, проти якої вчинений гріх (Лев. 19:8 і далі, Вих. 21:30 і 22-й розділ). Іноді сповідання пов'язане з відшкодуванням ушкобду. Правило Старого Заповіту — віддати тим самим плюс ще 20 відсотків, а в особливо тяжких випадках — навіть 400 і 500 відсотків. Тепер ясно, чому Закхей половину

маєтку віддав убогим, а скривдженим повернув учетверо. Це було глибоке покаяння, саме тому Ісус так високо оцінив його.

Влада священнослужителя

Старий Заповіт приписував віддавати борги тій людині, проти якої згрішили. Якщо її вже не було, борги віддавалися найближчому родичу, а якщо і родичів не було, — персонально священнику. Чому? Багато людей не впевнені в прощенні гріхів, тому що не розв'язані такі звані «горизонтальні зв'язки». Бог не порушує закон справедливості. Я зауважив одну закономірність — більшість жінок не могли отримати впевненість у прощенні за аборт. Я вірю, казали вони, що Бог простив, але цих дітей не можу забути. Спочатку я думав, що це просто емоційне сприйняття, але якось зрозумів, що прощення на рівні людини повинна дати людина. Бог не заміняє Своїм прощенням прощення людини. Якщо хтось когось пограбував, то це гріх перед Богом, але людина повинна отримати прощення не тільки від Бога, але й від людини. Євангеліс говорить, що битву з дияволом прогнала перша людина, і тільки людина повинна його перемогти.

Але якщо людей, проти яких згрішили, вже немає в живих або їх неможливо відшукати, тоді вступає в силу влада священнослужителя, який має право зв'язувати і розв'язувати на землі. А що зв'язане чи розв'язане на землі, те буде зв'язане чи розв'язане на небі.

Тому жінки, які робили аборти, отримували внутрішню досконалу впевненість, коли священнослужитель, молячись, розв'язував питання особистісних взаємин.

Іноді служителі говорять людині, щоб вона вірила в прощення, а людина не відчуває внутрішньої свободи. Причинами цього можуть бути і нещире покаяння, і незнання якихось моментів, але найчастіше спрацьовує саме ця сфера, коли влада священнослужителя не задіяна і не відпущені гріхи на горизонтальному рівні. Я впевнений, що в цих настановах Старого Заповіту закладені важливі духовні закони.

Гріх проти спільноти

Гріх проти спільноти повинен бути висповіданий перед спільнотою. Чоловік, який взяв мачуху собі за дружину, згрішив не тільки перед Богом, але й перед всім Тілом Христовим. Тому Павло говорить дуже суворо: «Отож я, відсутній тілом, та присутній духом, уже розсудив, як присутній між вами: того, хто так учинив це, у ім'я Господа Ісуса, як зберетеся ви та мій Дух, із силою Господа нашого Ісуса, — віддати такого сатані на погибіль тіла, щоб дух спасся Господнього дня!» (1 Кор. 5:3-5).

Це був публічний гріх, тому публічним має бути і сповідання. Це ненормально, коли людина грубо повелася на зібранні, а вибачитися приходиться до служителя.

Гріх члена церкви має бути висповідана-

ний перед церквою в особі її служителів. І обов'язково перед своєю церквою — ми маємо владу судити лише тих, хто перебуває під нашим авторитетом.

Якщо люди приходять до мене за радою або з проханням помолитися за них, я з задоволенням це роблю. Але якщо питання стосується їх взаємовідносин з церквою, я не маю права його розв'язувати. Це питання повинна розглядати церква, членом якої є та людина.

Гріх окультизму

Ми наполегливо радимо сповідатися у гріхах окультизму. Для цього існують три причини. Перша — про це пише Писання, це досвід новозаповітної церкви: «І багато хто з тих, що вірували, прийшли, визнаваючи та відкриваючи вчинки свої. І багато хто з тих, що займалися чарами, поносили книги свої та й перед усіма попалили. І злічили ціну їх, і вийшло на срібло п'ятдесят тисяч драхм» (Дії 19:18-19).

Друга причина: гріхи окультизму — це огида перед Богом, це гріхи, за якими слідують прокляття і покарання до третього і четвертого покоління.

Третя причина: гріх окультизму, як правило, пов'язаний із залежністю. Такий гріх здебільшого потребує не тільки покаяння, але й молитви влади, щоб визволити людину з-під контролю диявола.

Зруйнування обітниць

Іноді люди пов'язують себе обітницями. Обітниця треба виконувати. Але є обітниця нерозумна, неправильна, руйнівна.

«А жінка, коли складає обітницю для Господа і зарече зарок в домі свого батька в своїй молодості, і почує її батько обітницю її та зарок, що зарекла на свою душу, та буде мовчати батько її, то будуть важливі всі обітниця її, і буде важливий кожен зарік її, що вона зарекла на душу свою. А якщо батько її заборонить її того дня, коли був почув, усі обітниця її та зарок її, що зарекла на свою душу, то не будуть вони важливі, а Господь пробачить їй, бо її батько заборонив їй. А якщо буде вона заміжня, а обітниця її на ній або мова уст її, що зарекла на душу свою, і почує її чоловік, і буде мовчати її того дня, коли почує, то будуть важливі обітниця її, і зарок її, що зарекла на свою душу, будуть важливі. А якщо того дня, коли чоловік почув її, він заборонить їй і уневажнить обітниця її, що на ній, і мову уст її, що зарекла на свою душу, то Господь пробачить їй» (Чис. 34:9).

Існує духовний закон зруйнування обітниць. Тому треба мати мудрість і не давати необдуманих обіцянок. Обітниця потрібно виконувати. А якщо людина нерозумно дала обітницю, здатну зруйнувати її життя, вплинути на спасіння, то зруйнувати чи знищити цю обітницю може лише той, під владою кого перебуває та людина, — батько, чоловік або служитель. Інакше це питання не розв'яжеш.

Далі буде.

ЄВАНГЕЛЬСЬКІ ЦЕРКВИ УКРАЇНИ ГОТОВІ ДО СПІВПРАЦІ

10 травня відбулось засідання Секретаріату Ради Євангельських Протестантських Церков України (РЄПЦУ), присвячене підготовці чергової зустрічі глав Євангельських Церков. Засідання проходило у церкві «Філадельфія» під головуванням Ігоря Лук'янова, помічника старшого єпископа Української Християнської Євангельської Церкви.

Уповноважені представники Церков обмінялись думками стосовно стану державно-церковних відносин в Україні. Вони позитивно оцінили нещодавню зустріч Президента Януковича з Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій, очікуючи продовження діалогу керівництва держави з конфесіями.

Представники Церков домовились про подальші спільні кроки у справі утвердження високої моралі в суспільстві та захисту сімейних цінностей. Зокрема, було опрацьовано інформацію, що надійшла з Міністерства юстиції України та Донецької ОДА з приводу реєстрації ГО ЛГБТ «Церква Святого Сотника Корнилія».

Секретаріат РЄПЦУ опрацював план заходів із відзначення 450-річчя Пересопницького Євангелія. Нагадаємо, що Євангельські Церкви готуються до проведення спільних просвітницьких та благодійних заходів, присвячених святкуванню цієї річниці, яка відзначається в Україні на державному рівні.

ІРС.

ВІДДІЛ ОСВІТИ ЦХВЕУ РОЗВИВАЄ НОВІ ПРОЕКТИ

17 травня в канцелярії ЦХВЕ України про- йшло засідання відділу освіти за участю обласних керівників відділів. Участь в засіданні взяли представники 22 областей України та АР Крим. На початку зустрічі адміністратор відділу освіти Василь Попудник привітав присутніх та звершив молитву благословення.

Керівник відділу освіти Віктор Вознюк представив секретаря відділу освіти Богдана Галука. Далі освітяни перейшли до обговорення робочих питань. Віктор Вознюк ознайомив присутніх з підручником «Засади віровчення».

Наступним питанням порядку денного стало формування структури обласних відділів освіти. Віктор Вознюк наголосив на важливості утворення команди вчителів при кожному регіональному відділі для ефективнішої праці.

Керівники обласних відділів розповіли про роботу на місцях. Як з'ясувалося, майже в кожній області проводяться семінари, спеціальні заняття для проповідників, молодіжні, жіночі, пасторські навчальні конференції, які організовують керівники обласних відділів. Вислухавши інформацію про реальну ситуацію

в областях, Віктор Вознюк зауважив: «Нам потрібна структура не задля самої структури, щоб потім просто віддзвувати, нам потрібна команда людей, яка б змогла ефективно служити церквам своєї області».

На засіданні був обговорений євангелізаційний проект «Біблійні читання». Його ініціатор пастор церкви «Філадельфія» (Київ) Анатолій Козачок представив друкований рекламний матеріал. «2011 рік на державному рівні визнаний роком 450-річчя Пересопницького Євангелія, — сказав А. Козачок. — Саме тому проект «Біблійні читання» можна використати як євангелізаційний інструмент для досягнення людей Доброю Новиною».

Старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко звернувся до присутніх зі словами підбадьорення і настанови: «На вас лежить відповідальність навчати людей. Ми живемо в час благодаті, тому наголошуйте про це, чітко показуйте різницю між Старим і Новим Заповітами...» Старший єпископ подав також свої рекомендації до підручника «Засади віровчення».

Результатом засідання стало ухвалення декількох важливих рішень. Зокрема, був визначений термін подання зауважень та пропозицій до підручника «Засади віровчення» — до 31 липня ц. р. А до 31 серпня мають бути сформовані команди вчителів кожного обласного відділу освіти.

МИ РІЗНІ, АЛЕ НАША ЦІЛЬ – ОДНА

У Біблійній школі «Агапе» – сьомий випуск. Протягом минулого навчального року 20 студентів з різних церков і міст Росії та України навчалися в школі. П'ята – випускна сесія проходила упродовж тижня в стінах Київського Біблійного інституту.

Студентів об'єднала одна ціль – служіння дітям-сиротам. Як ці діти? Як з ними подружитися, зрозуміти їх внутрішній світ? Як відкрити їм Бога-Отця?

Програма школи включала спеціальні предмети, необхідні для праці із сиротами. Групові заняття, тренінги, навчальні семінари, лекції допомогли братам і сестрам утвердитися у своєму покликанні служити дітям-сиротам.

Викладачі – досвідчені практики, психологи, кваліфіковані педагоги, пастори церков, цікаві люди, зрілі християни. Школа була не лише теоретичною, але й практичною. Отримані за рік навчання зна-

ння дитячі служителі намагалися реалізувати на екзаменаційному практичному уроці. Кожен побував в ролі вчителя. І результати були досить непогані. Студенти з Полтави, Хмельницького, Краматорська, Кривого Рогу, Івано-Франківська, Києва, Вінниці, Острога і навіть з Іркутська (Росія) отримали пам'ятні дипломи про закінчення школи.

Роз'їжджатися не хотів ніхто. За рік навчання всі стали, немов одна сім'я. Студенти вчилися служити не лише дітям, а й один одному.

Закінчилося навчання випускним вечором, який організували самі студенти. Божий потенціал тут проявився сповна. Вірші, слова підбадьорення і натхнення запрошених єпископів, християнські гімни, дружна

атмосфера нікого не залишили байдужим.

З вітальними словами до випускників звернулися гості – єпископ Херсонського обласного об'єднання церков ХВС Олександр Бабійчук, президент альянсу «Україна без сиріт» Руслан Малюта, ректор КБІ Сергій Манелюк, декан КБІ Алла Нечипорук, координатор очно-заочного навчання Оксана Малішук. Спасибі гостям за участь у долі сиріт!

А потім до Бога понесли молитву вдячності за місію «Агапе», за всіх, хто не байдужий до дітей-сиріт.

Колишні студенти, а тепер вже служителі переступлять пороги дитячих будинків та інтернатів, оснащені всіма необхідними знаннями. А найголовніше – величезним бажанням служити знедоленим

дітям безумовною любов'ю і співчуттям до них. Якщо ви любите Бога і відчуваєте бажання розповідати дітям-сиротам про те, що їх Батько – Отець Небесний, якщо ви вмієте бачити біль у дитячих серцях, якщо прагнете розповідати про Божу любов через уроки християнської етики й особисте спілкування, ми підкажемо, з чого вам треба почати.

Біблійна школа «Агапе» проводить набір студентів на 2011-2012 рік.

Ціль школи – сформувати вміння і навички спілкування з дітьми, підготовки і проведення уроків. Будуть вивчатися наступні предмети: психологія дітей-сиріт, педагогіка (вміння побудувати і провести урок), душеопіку, прикладна творчість і методика проведення ігор, форми і методи роботи з підлітками.

Початок навчання – 20-26 червня. Навчання проходимо в Київському Біблійному інституті.

За більш детальною інформацією можна звертатися в місію за адресою: 73039, м. Херсон, вул. 49-ї Гв. Дивізії, 35-а, а/с 206. Тел. 050 318 55 81, 066 224 68 33, (0552) 44-38-53. e-mail agapeukr@mail.ru.

Більше про нас читайте на сайті www.agapeua.com.

КОЛИ МАЛЕНЬКІ СПРАВИ СТАЮТЬ ВЕЛИКИМИ...

Якою б правильною не була теорія, користь вона приносить тільки тоді, коли стає практикою життя. Саме тому студенти стаціонарного відділення Київського Біблійного інституту вирушили в місіонерські поїздки по Україні. Пункти призначення дев'яти студентських груп – с. Салтикова-Дівича (Чернігівська обл.), смт. Котельва (Полтавська обл.), м. Сміла (Черкаська обл.), м. Знам'янка (Кіровоградська обл.), м. Рубіжне та м. Алчевськ (Луганська обл.), смт. Царичанка (Дніпропетровська обл.), м. Джанкой (АР Крим), м. Вінниця.

Практика включала найрізноманітніші завдання: студенти проводили Богослужіння, домашні групи, дитячі клуби, вели уроки у місцевих недільних школах; роздавали газети, запрошення та Нові Заповіти; проповідували, євангелізували, відвідували лікарні, будинки для людей похилого віку та дитячі санаторії; проводили лекції в школах та училищах; садили картоплю, фарбували огорожі, клеїли шпалери тощо.

Для всіх 34 студентів це була добра можливість плідно попрацювати на Господній ниві. І дуже приємно було бачити вдячних людей, які ніяк не могли зрозуміти, чому юнаки і дівчата просто так, без жодної плати приїхали до них з інших регіонів країни, щоб поспілкуватися і розповісти про Ісуса.

Своїми враженнями від місіонерської поїздки поділилися деякі із студентів:

«Ще з дитинства я любила розповідати людям про Бога і мріяла стати місіонеркою. Під час студентських поїздок мої мрії здійснюються. Протягом десяти днів я спілкувалася з людьми, слухала їхні розповіді про життя, про їхні переживання щодо майбутнього. І радію, коли можу допомогти їм добрим словом і прикладом, розповісти про Бога

тим, хто без надії». Лілія Романюк, 2 курс.

«Наша практика проходила у м. Знам'янки. Здебільшого ми працювали з молоддю. За час цієї поїздки я зрозумів важливу річ – з невірною молоддю треба більше спілкуватися. Ми повинні розповідати їм про себе, про наш стиль життя, про нашу віру. Дуже багато юнаків і дівчат просто не знають про правильне поведіння з протилежною статтю, правильний спосіб життя. Їм про це ніхто не розкаже, вони виховуються засобами масової інформації і вважають, що живуть правильно. Коли я спілкувався зі школярами старших класів та студентами навчальних закладів, розповідаючи їм про план Бога стосовно людства, то бачив на їх ликах надію, відчуття того,

що вони знайшли щось, що довго шукали. Тому проповідь Євангелія для української молоді вважаю першочерговим завданням студентів КБІ». Олексій Павлуш, 2 курс.

«Місія стала для мене практикою для майбутнього служіння. Жителі м. Сміли, де я перебувала, дуже потребують світла і любові, і вони були раді нас бачити, почути послання для своєї душі. Ми робили маленькі справи, але для людей вони здавалися дуже великими!». Марина Васильчишина, 1 курс.

За десять днів практики загалом студенти провели понад 100 служінь, 20 осіб прийняли рішення слідувати за Ісусом, було роздано до 20 тисяч газет, через які невірні люди зможуть дізнатися про Бога. Слава Господу за такий чудовий час для поширення Євангелія в Україні.

Такого роду практика дуже корисна для студентів Київського Біблійного інституту. Це майбутні Божі працівники, які мають бути готовими вийти на служіння і виконувати його так, як для Господа. Звичайно, без Божого благословення людина нічого не зробить, але і без нашого особистого бажання виконувати справу Господню Бог не буде благословляти. Тому й організовуються такі поїздки, щоб студенти набули нових навичок служіння і ще більше утвердилися у своєму бажанні бути служителями Христа.

6-7 травня 2011 року у Київському Біблійному інституті Церкви ХВС України проходила V конференція випускників стаціонарного відділення КБІ з нагоди 15-річчя першого випуску бакалаврів богослов'я. Ці дні стали справжнім благословенням для колишніх студентів КБІ. Гаслом зустрічі був вірш з Послання апостола Павла до ефесян 6:10: «Зміцняйтеся Господом і могутністю сили Його». Це саме те, що потрібно для сучасних служителів на ниві Господній.

Першого дня конференції з привітанням до всіх присутніх звернулися ректор КБІ Сергій Манелюк, місіонер Асамблеї Божих США, колишній декан КБІ Кевін Тейлор, член Асамблеї партії ХДС та викладач правознавства КБІ Юрій Решетников, виконавчий директор місії «Світло для народів» (Швеція) Раулі Лехтонен, представники Євангельської теологічної семінарії та семінарії «Благодать та істина» (м. Київ), перший заступник старшого єпископа ЦХВСУ Микола Синюк. Зі США через відео конференцію вітали колишній ректор КБІ Віктор Прохор та випускник Василь Папірник.

У другій частині конференції присутні послушали вчення стар-

ЗМІЦНЯЙМОСЯ ГОСПОДОМ

шого єпископа ЦХВС України Михайла Паночка на тему: «Як бути ефективним служителем у сучасному світі» й одержали відповіді на свої запитання.

Після перерви зі словами привітання й настанови до випускників звернувся перший ректор КБІ Сергій Озеруга. Після цього деякі випускники засвідчили про роль навчання КБІ у їхньому теперішньому служінні і переглянули відеоролик першого випуску бакалаврів богослов'я КБІ.

Ввечері в приміщенні КБІ проходила дискусія «Досвід випускників – один зі шляхів вдосконалення діяльності КБІ». У невимуженій атмосфері випускники змогли розповісти про свої методи роботи і відповісти на питання студентів стаціонару щодо умов успішного служіння.

Наступного дня конференції Раулі Лехтонен виступив з темою: «Ключова роль українців у досягненні Євангелієм неспасених народностей». Далі настав час для свідчень випускників та обрання нового оргкомітету конференції випускників, яка запланована на 2013 рік, коли відзначатиметься 20-річчя КБІ.

БУТИ ЕФЕКТИВНИМ СЛУЖИТЕЛЕМ

Закінчення. Поч. на 1-й стор.

Той факт, що ми – віруючі люди, це благоволення Боже, і за це треба дякувати вдень і вночі. Серед нас немає популярних, знаменитих людей, і це дуже добре. Це відповідає Писанню. Наше братство складається з простих людей. Бо дуже мудрі люди не мають часу зайнятися пошуком істини – вони шукають інші цінності. Ісус це передбачив. І Його реакція стосується всіх поколінь всіх часів.

Чи Він від них заховав істину? Якщо так, то на суді вони мали б підставу казати: «Боже, ми не винні». Але я вірю, що ці люди були зайняті, їм було не до істини, вони не цікавилися нею. Вони мали інші життєві цілі.

Досліджуючи Боже Слово, приходимо до висновку про те, що є найпершою основою ефективного служіння. Основа – наше посвячення. Без нього неможливо рухатися далі. Успішні люди Біблії – це люди, які себе посвятили, себе віддали, своє відклали. І це далось їм непросто.

Успіх починається з посвячення

На чому базується наше посвячення? Найперше на нашій особистій вірі. Біблія каже, що вірою Мойсей, коли вирис, відрікся називатися сином дочки фараона. Не думаймо, що нам не треба відрікатися, що це «привілей» тільки Мойсея. Ця фраза з Послання до євреїв дає нам багато підстав для роздумів.

Коли мама годувала маленького Мойсея, вона молилася за нього, благословляла свого маленького синочка, бо думала над його долею. І коли він підріс, коли став розуміти, вона напевно розповідала йому про його батьків-дідів, про те, що вони вірують в живого, невидимого Бога...

Вона сіяла слово в серце маленького Мойсея. Вона була для нього проповідником, пастором, наставником, вчителем. І вона досить добре засіяла його юне серце. Ці зерна материнського слова настільки глибоко запали в його серце, пустили настільки глибоко коріння, що його не взяли ні єгипетська розкіш, ні перспектива майбутньої влади і слави. Нині люди рвуться до цього, вважаючи такі речі показниками успіху. А Мойсей дивився на все це як на щось дріб'язкове.

Тому для посвячення насамперед потрібна особиста віра. Саме віра відкрила Мойсеєві очі, і він побачив щось більше, ніж єгипетські скарби, щось дорожчезніше, ніж єгипетське золото. Він бачив невидиме. А без віри посвятити себе неможливо, ми не розуміємо правильного посвячення. Тому в церквах треба закликати братів і сестер працювати над зміцненням особистої віри.

Не так давно я відвідав Рим і бачив багато свідчень того, наскільки потужною організаційно і матеріально була Католицька Церква. Але не це мірило успіху.

Не кількість дерев в саду засвідчує про його ефективність, а той факт, приносять чи не приносять вони плоди. Якщо немає плоду, сад насправді – не сад. Християнин – не християнин.

Можна мати таку віру, щоб гори переставляли. Ми би хотіли мати таку віру. Коли Павло плыв до Риму, і корабель потрапив в бурю, то, будучи людиною, близькою з Богом, він чомусь не наказує морю і хвилям вгамуватися. Чому? Для нас тут захований великий урок. Павло не був безсилий, він знав ціль візиту – засвідчити про Ісуса. І авторитет Павла відіграв велику роль у житті тих понад 200 осіб, які плули на кораблі. Він просить їх з'їсти хліба, бо 14 днів вони не їли, і ніхто не знав, день то чи ніч – так кидало кораблем. Павло каже, що ангел Бога, Якому він служить, з'явився йому і наказав не боятися, бо він має стати перед кесарем. Заради одної людини, яка мала міцну віру, яка посвятила себе Богові, Бог дарує життя сотням інших людей.

Другий важливий чинник посвячення – любов до Бога. Ми служимо Богу, тому що ми любимо Його. Це головна рушійна сила в наших відносинах з Богом. Ми проповідуюмо не тому, щоб показати себе, співаємо не тому, щоб всі побачили, які ми здібні співаки, служимо не тому, щоб засвідчити, які ми добрі пастори. Ми служимо, тому що ми любимо Бога.

«Чи любиш ти Мене?» – спитав Ісус на березі Генісаретського озера Свого засмученого учня – апостола Петра. Яким міцним і впевненим він був до Голгофи. Всі відречуться, але не я. Та я душу свою готовий покласти...

Не раз і ми такі буваємо. Але Господь

Михайло Паночко

Старший єпископ
Церкви ХВЕ України

знає, як зробити обрізання. Ніхто так не був обрізаний серцем, як Петро. Оте все людське, ота пихатість переслідують нас. І Господь знає, як з таким боротися. Спершу обігрів, нагодував, бо на голодний шлунок яка розмова. А потім спокійно запитує: «Симоне, сину Йонин, чи ти любиш Мене?». Не дорікає, не підколює... Якщо любиш – паси Моїх овець. Усі герої віри народжувалися з любові до Бога.

Третій важливий чинник посвячення – любов до людей. Любов до Бога і любов до людей неможливо розірвати, вони, можна сказати, йдуть в одній упряжці. Бог-Отець посвятив Свого Сина заради людей. «Так бо Бог полюбив світ...» Ми з вами любимо Бога і посвячуємо себе на працю і на служіння там, де це потрібно Богові.

Любов до людей – це окраса нашої душі, благородство нашого духа. Через неї ми залучені до Божого проекту, Божого плану.

Тому що заради людей прийшов Божий Син. Заради нашого спасіння Він прийняв людське тіло, заради нас Він ходив і навчав. Заради нас страждав і помер. І віруючі люди, які зрозуміли Божу любов, переймаються любов'ю до людей. Не тому, що вони з цього щось мають, а тому, що просто люблять.

Це єдина правильна мотивація нашого служіння. Вона робить нас щирими християнами, вільними від хитрості, лукавства і користоловства.

Наступний чинник – почуття вдячності. У Листі до римлян Павло звертається до віруючих людей з такими словами: «Благодарю вас, браття, Божим милосердям...» Здавалося б, до чого тут Боже милосердя. Чому він благає їх?

Бог достойний того, щоб ми повіддавали себе Йому в жертву, бо якщо не Його милосердя, ми б не були спасенні, якби не Його доброта, ми б не були прощені. А хто пережив величезне Боже милосердя, той більше посвячується для Бога. Ось чому люди, які забувають про Божі милості, не здатні щиро посвятитися для Бога.

Що би було з нами, якби Господь нас не зустрів, якби Він нам не відкрився? Павло особисто пережив цінність Божого милосердя, і він пише, що не став «радитися з тілом і кров'ю», що більше всіх потрудився, «але не я, а благодать у мені».

Тому дуже важливо відчувати оту вдячність до Господа за все, що Він зробив для нас. Бог хоче цього. Вдячність не як намагання хоч якийсь відплатити Йому, бо спасіння Він дає даром.

Останній чинник посвячення – почуття обов'язку. Павло каже, що він – боржник всім. Але боржником він зробив себе сам, ніхто його таким не зробив. Павло відчув Боже милосердя, і якщо його Бог спас, якщо йому Він відкрився, якщо його гріхи простив, то Він хоче простити багатьом і спасти багатьох. І йому, Павлові, треба до людей цю звістку донести. Тому він вважає себе їхнім боржником. Про це читаємо в першому розділі Листа до римлян.

Ці істини не залежать від системи, від того, яке століття надворі, – вони незмінні і в першому, і в XXI століттях.

Правильне молитовне життя християнина – друга складова успішного служіння

Відомі на весь світ служителі досягли такого рівня тільки завдяки тому, що вони багато часу проводили в молитві. Молитовне життя – це засіб зближення з Богом. Біблія каже, що коли ми наблизимось до

Бога, то й Він наблизиться до нас (Як. 4:8). Наближаємося ми саме через молитву.

Ми говоримо про успіх. А чи можна досягнути успіху без Бога? Можна. Це дуже яскраво показано в 72-му псалмі – псалмі Асафа. Такі люди стоять на слизькому, сьогодні вони стоять, а завтра впали, сьогодні є, а завтра щезли.

Спільноти з Богом вони не мали жодної. І вони знецінюють свою душу, зневажають своє життя.

Молитва – це джерело духовних сил. Ми не маємо права сьогодні скинути причину відсутності сили – сила є, джерело сили є, проблема в нас, затримка за нами. Ісус Своім життям показав приклад всім поколінням – приклад молитовного життя. На превеликий жаль, ми це недооцінюємо, покладаємо на свої організаторські здібності і таланти. І ми помиляємося.

Але Господь дуже терплячий, Він терпить, а ми тим часом набиваємо собі ґулі, розбиваємо лоби, аж поки до нас доходить.

Ісус мовився до останнього подиху на хресті. І особливий приклад молитовної боротьби для нас – Гетсиманія. Ісус просив учнів побути з Ним. І мовився аж до кривавого поту. Він казав: «Журиться душа моя смертельно».

Це приклад того, що за будь-яких ситуацій молитва залишається для нас незмінним, невичерпним джерелом духовних сил. Хай Господь допоможе нам це пам'ятати. Багато молитви – багато сили. Ніщо не замінить нашого молитовного життя.

У молитовному житті важливо усвідомлювати свою повну залежність від Бога. Люди, які дожили до глибокої старості, здебільшого мовчать. А молоді більше говорять. Я починаю це вже трошки розуміти. І знаєте, чому так? Бо молоді все знають, а старші вже ні. Життєва дорога яскраво відкриває, що успіх залежить лише від того, наскільки ми залежні від Бога. «Без Мене нічого чинити не можете ви». «Перебувайте в Мені, а Я в вас».

Це біблійний успіх, не світський, не те, що сьогодні пропонують нам у світі. Це успіх, який має вічну вагу і вічну перспективу. Тому розвиваймо нашу залежність від Бога. Свої таланти, свої можливості і здібності принесімо до ніг Ісуса, бо в духовній сфері своїми талантами не візьмеш. Можна людей зачарувати, розсмішити, але не в тім сила. Людського духа переіменити і спрямувати на путь істини наші людські засоби не здатні. Можна вплинути, але не змінити. Тільки з Богом ми можемо вплинути на людей так, що вони вхопляться рукою віри за Ісуса – не за нас, бо це буде нова секта – а за Ісуса. І справжній служитель з цього радіє, це справжній успіх.

Сила не в кількості, а в якості. Ісусові достатньо було в горниці 120 осіб, аби змінити життя тисяч і тисяч. Але і 120 повинні були усвідомлювати, хто вони, за Ким вони йдуть, і були готові віддати за Нього своє життя. Бо вони усвідомлювали свою велику залежність від Бога.

У молитовному житті виробляється духовний імунітет, а він нам ой як потрібен. Нині немало новітніх лжепророків, новітніх лжевчителів. Тисячі людей йдуть за ними, але куди? Один брат розповідав, як пішов якимось на служіння до одної з нових церков, і там служитель посвячував присутніх Німроду. Маса людей підняли руки на знак згоди, але коло того брата стояла одна старша сестричка, яка сказала йому: «Синку, не роби цього». Вона мала імунітет. А сотні людей «не питаючи броду, посвятилися Німроду». Людина, яка знала істину, бачила, що маса перебуває під гіпнозом лідера. Чому? Бо в них не було духовного імунітету. Молитовне життя виробляє в нас внутрішній захист від всяких лженаук.

Дослідження Слова Божого

Третій важливий чинник успіху – дослідження Божого Слова. Ісус сказав: «Дослідіть-но Писання, бо ви думаете мати через них вічне життя». А вони свідкують про Мене». Зауважте – не про Мойсея, не про Павла, а про Нього.

Нам треба захоплювати людей в наших церквах не просто читати Слово, а думати над ним. «Блаженний муж, що роздумує...» Не написано, що блаженний той, що читає. Наголошуємо на це.

Всі омани починалися там, де відступали від Писання. І сьогодні такі спроби є. Мовляв, Писання застаріло, Бог говорить щось нове. А завжди знайдуться люди, охочі на щось нове. Старе нафталіном пахне. І таким чином починається відхід від істини.

Павло говорить до Тимофія: доки прийді, займайся читанням, нагадуванням, наукою. Тобто зміцнюй свою віру через читання, вникай в науку Божу (1 Тим. 4:13-15). Можна іншим передавати Слово, але якщо ми не нагодуємо свою душу, ми ризикуємо піти не туди.

Нам треба доносити здорову науку. Здоровою наукою народжує здорову віру, здорова віра приносить здорове життя – життя, повне плоду, повне успіху.

Важливий момент – треба утверджуватися в Слові. А це непроста річ, на це потрібен час. Нема вищих відкриттів, дарувань і проявів, ніж Слово. Усі дії треба перевіряти Словом.

Праця над собою

Четвертий чинник успішного служіння – праця над собою. Павло закликає Тимофія вважати на самого себе. Чомусь Святий Дух спонукав Павла це повинна бути викреслена з нашого порядку денного. Ми не повинні працювати тільки для когось, тільки на когось. Бог у Своїй премудрості найціннішими вважає не нашу працю для Нього, а наші душі. Наше служіння, наші таланти важливі, але не менш важлива праця над собою. Павло застерігає Тимофія не занедбувати благодатного дару в собі. Це і є праця над собою.

Павло говорить Тимофієві про різні речі. Зокрема, навчає, що грошоловство – корінь всякого зла. Тобто він говорить, що є речі, дуже шкідливі для успіху і для душі, – від таких треба втікати. А це теж праця над собою.

Треба берегти себе чистим (1 Тим. 5:22), нікого поспіхом не рукопокладати.

Дуже важливий момент – праця над своїм характером. Павло пише: «А раб Господній не повинен сваритися». Натомість нас деколи ой як тягне сваритися. Дуже негарно і неприємно, коли служитель не бачить себе збоку. Нам треба дивитися в дзеркало Божого Слова і поправляти риси нашого характеру. Вони мають відповідати Слову: «А мудрість, що згори, вона насамперед чиста, спокійна, лагідна, покірлива, повна милосердя, безстороння та нелукава» (Як. 3:17).

Земна мудрість гнівлива, криклива, сварлива – і іноді вона навідує декого з нас. Хтось краще скаже, краще заспіває, краще купить, ще щось краще зробить... Господи, збав нас від цього, це все дрібниці життя.

Чому так важливо працювати над собою? Бо якщо ми будемо працювати тільки над зовнішнім і загубимо себе, ми загубимо все.

Ми і сучасність

П'ята складова успішного служіння – вміння орієнтуватися в сучасному світі. У моді розрізняють три течії: авангардну, сучасну і старомодну. Є люди, які ніколи не хочуть одягатися, як усі, – то волосся на рожеве пофарбують, то в вуха або в ніс щось причеплять, лише аби виглядати не так, як інші. Це і є авангардизм.

Але Церква має бути не вчорашньою і не завтрашньою – вона має бути сьогоднішньою, має орієнтуватися на час, в який живе, реагувати на виклики сьогодення, а не оглядатися назад. Так, ми повинні пам'ятати, повинні дякувати за всі милості, як Бог проявив в минулому, бути вдячними за те, що нас чекає попереду, але, щоб бути успішною, Церква має жити теперішнім.

Нам потрібне також вміння вибирати між натуральним і штучним, мати добрий смак, щоб розрізнити, де ГМО, а де натуральне.

Не раз в історії Церкви диявол підсував їй щось штучне. А штучне іноді кращіше за натуральне, приваблює більше. Будьмо натуральними. Вибираймо здорове вчення, здоровий рух. Біблія говорить, що Бог нам дав не духа страху, але сили, любові і здорового розуму. То тримаймося цього здорового розуму. Не спішімо їсти все підряд.

Вміймо правильно використовувати технічні засоби. У минулому столітті були часи, коли за годинник чи за велосипед мало з церкви не вилучали. Так тоді вважали. Сьогодні ми маємо високотехнологічні інструменти, і з ними треба поводитися дуже обережно й розумно, правильно використовувати. Ні в якому разі не можна казати, що ось це – гріх, а це – не гріх. У предмета гріха немає. Гріх – це коли ми чимось захоплюємося. Ісус ще дві тисячі років тому сказав, що гріх – це те, що зароджується в нашому серці. Тому бережімося, коли ми користуємося Інтернетом, комп'ютерами і всякою сучасною технікою. Будьмо пильні, щоб нас не затягнуло у вир. Бо потім треба буде плакати, каятися і молитися. А нечисті всякої нині ой як багато, багато пасток і сіток, ціль яких – зловити не світ, бо він давно у капкані, а зловити нас із вами, Божих дітей.

А коли ми потрапляємо на гачок, ми зне- силуємося і тоді втомлюємося, нарікаємо, починаємо думати всіякі недобрі речі, а причина захована глибоко всередині нас. Треба розірвати ці кайдани залежності і залежати лише від Бога.

Дуже важливе вміння контактувати з іншими релігійно-церковними спільнотами. Не можна вважати, що тільки ми духовні, тільки ми святі, ми найправильніші. Хай наше життя показує людям, що ми маємо щось таке, чого в них нема. І вони тоді зацікавляться.

Насильно їх не євангелізуймо. Істина насильно не проповідується, не свідкується. Істину насильно не сприймають.

Хай Господь допоможе нам орієнтуватися і в суспільно-політичному житті країни.

Ми маємо любити Україну, молитися про неї і захоплювати віруючих людей до молитви. Україна – поле нашої діяльності, це та територія, на якій Бог нас спас, територія, на яку ми маємо впливати.

Дорожимо тим, що нам доручив Бог. І пам'ятаймо, що все велике починається з малого.

ПІДНІМАЙМОСЯ НА БОЖІ ВИСОТИ!

Усе частіше зустрічаються християни, які описують Божу присутність пережитим захопленням. Якщо Богослужіння (проповідь, молитва тощо) сподобалося, вони кажуть: «О, це було від Бога!» або «Дух Святий так сильно діяв!». Якщо не сподобалося, то кажуть, що час було затрачено марно і Господь не діяв. Ризикована позиція, однак.

Звичайно, не можна говорити, що все корисне і важливе завжди повинне бути неприємним. Бажання радості, задоволення, насолоди в людину заклад Бог. Це Він помістив Адама в саду в місцевості під назвою Едем. Слово «Едем» багато богословів пов'язують зі словом «насолада».

З другого боку, коли змії спокушував Єву, то вона спіймалася на тому, що замість послуху Слову, що базувалося

на вірі, почала керуватися почуттями. А почуття заборонене дерево породжувало лише добрі: «І побачила жінка, що дерево добре на їжу, і принадне для очей, і пожадане дерево, щоб набути знання» (1 М. 3:6).

Відтоді в людину увійшло підсвідоме бажання самій бути критерієм добра і зла. Ми опинилися між двома формами задоволення, як би ми їх не класифікували: духовного і тілесного, істинного і уявного, нетлінного і тимчасового.

Життя за тілом приносить насолоду, але не дає задоволення. Справжню радість і насолоду відчуває людина, вільна всередині від пут страху, похоті, вини та інших форм і наслідків гріха.

Спілкування з Богом приємне і радісне. «... Бо Царство Боже не пожива й питво, але праведність, і мир, і радість у Дусі Святій» (Рим. 14:17).

Але ця радість іншого роду. Вона не пов'язана з чуттєвою насолодою чи тим, що приємне душі.

Якось років з десять тому в мене була цікава зустріч з одним чоловіком, який тоді

щойно навернувся до Бога. Всі останні роки до свого увірування він сильно пив. Навернувшись до Христа, він почав боротися з цим гріхом, але періодично зривався. І ось одного разу я зустрічаю його, веселого і з піднесеним настроєм:

— Пасторе, уявляєте, мені сьогодні запропонували випити! — урочисто повідомив він мені. Очі його світилися.

У мене почала зароджуватися підозра, що його радість мала цілком природне походження, причому таке, що вимірюється в мілілітрах, але він продовжив думку:

— Мені запропонували випити, — повторив він тим же урочистим тоном. — Мені дуже хотілося! Ви ж знаєте, я роками пив... Відмовитися було понад мої сили... Але я, все-таки, набрався мужності і сказав, що я — християнин і більше не п'ю. Мені було дуже тяжко. Але, знаєте, коли я повернувся і почав відходити, мене відпустило... І так добре і легко на душі стало!

Тут знову його очі засяяли. І він додав: «Я в житті не отримував такого задоволення від алкоголю, як від того, що я, вперше за багато років, відмовився скласти компанію своєму приятелю, з яким завжди випивав».

Я зрозумів: він був тверезим. Його радість була зовсім іншої природи. Тоді мені згадалися слова Якова: «Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробовування, знаючи, що досвідчення вашої віри дає терпеливість. А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконали та бездоганні були і недостатні ні в чому не мали» (Як. 1:2-4).

Момент відмови від алкогольного чагування був нелегким і неприєм-

ним, але саме це правильне рішення породило внутрішнє задоволення.

Запам'ятаймо важливий принцип, який можемо побачити в Писанні: життя за волею Божою приносить радість і задоволення, але не це мета життя. Мета — догодження Богові. Інакше можна легко помилитися!

Коли почуття задоволення і насолоди стає основним нашим бажанням, едемська спокуса для нас повторюється знову. У гонитві за приємними переживаннями можна піддатися спокусі шукати легкі дороги, приємні проповіді, короткі молитви і оточити себе друзями-лицемірами, які в очі будуть лестити, а позаочі — ганити.

Життя за волею Божою — це не тільки радість від молитов і одержаних об'явлень. Це також готовність прощати кривдникам; відмовляти собі в гріховних задоволеннях; терпіти і залишатися вірним, коли Бог не поспішає відповідати; жити свято, коли всі над тобою сміються; молитися, коли опускають руки і молитися не хочеться.

Згадаймо старозаповітну історію, коли Бог говорив з Мойсеєм лицем до лиця через куш, що не згоряв. Багато хто бачить в цьому символ Божої присутності під час молитви.

Згадаймо також, що не на ліфті, ескалаторі чи фунікулері чоловік Божий піднявся на той пагорб. Він дерся, можливо, роздираючи коліна і долоні до крові. Він хотів побачити, що ж там горить.

Щоб опинитися в присутності Божій, Мойсею довелося страждати. Йому це було не вперше. Дещо раніше, говорить Писання, у нього був ще серйозніший вибір: «Він хотів краще

страждати з народом Божим, аніж мати дочасну гріховну потіху» (Євр. 11:20).

Так що не завжди те, що приємне, — від Бога, як і не все, що блящить, — золоте!

Очевидно, що спати приємніше, ніж молитися. Слухати музику приємніше, ніж читати книгу. Істи — ніж постити. Дивитися телевизор — ніж вивчати Біблію. Дбати про себе, ніж співчувати іншим. Капітулювати простіше, ніж продовжувати боротися. Зруйнувати шлюб легше, ніж зберегти його.

Але легка дорога рідко буває правильною.

Неприємно слухати докори і правду в очі. Неприємно сидіти в церкві на проповіді, яка викриває твої гріхи. Нелегко вчитися і набувати знання. Нелегко наступати на свою гордість і робити те, що треба, а не те, що хочеться. Непросто молитися, коли для цього нема ніякого настрою. Непросто читати Біблію, коли втомився...

Але, все-таки, будемо молитися, навіть коли нема настрою робити це; будемо йти до церкви, коли не хочеться; прощати, коли ображають і не бажано каятися; читати Писання, коли хочеться дивитися телевизор.

Будемо перемагати свою грішну плоть, щоб радіти в душі! Роблячи правильно, свято і мудро, рухаючись в послуху Богові, отримаємо очікуване задоволення, радість і солодке очікування того, що Бог для нас приготував.

Самостійно, своїми зусиллями дуже складно так жити. Але з Богом все можливе! Тому надійтеся на Нього попри все. Ідімо за Христом, не здаваймося, не капітулюймо, піднімаймося на Божі висоти свого покликання.

БІЖІТЬ ТАК, НІБИ ВІД ЦЬОГО ЗАЛЕЖИТЬ ВАШЕ ЖИТТЯ

«Хіба ви не знаєте, що ті, хто на перегонах біжить, усі біжать, але нагороду приймає один? Біжіть так, щоб одержали ви!» (1 Кор. 9:24).

Головна мета всіх віруючих повинна полягати в тому, щоб з'ясувати своє призначення від Бога, а потім старанно його виконувати. Але більшість навіть не підозрюють, що Бог приготував їм певну життєву дорогу, котру вони повинні пройти. Павло писав віруючим в Коринті: «Хіба ви не знаєте, що ті, хто на перегонах біжить, усі біжать, але нагороду приймає один? Біжіть так, щоб одержали ви!».

Спочатку перегони на дистанції завдовжки 180 метрів влаштовували на Олімпійських змаганнях у Стародавній Греції, а також на народних урочистостях, що відбувалися поблизу Коринта. Павло був високоосвіченою людиною. Він не випадково вибрав слово «перегони». Саме атлетичні змагання він мав на увазі, вживши це слово, тому нам варто детальніше поговорити про Олімпійські ігри та їх учасників.

Гроші і слава були нагородою переможців Олімпіади. Але олімпійці прагнули перемогти не стільки тому, що хотіли одержати в нагороду гроші, скільки тому, що бажали слави. Вигравали ті, хто дисциплінував себе, виробляв урівноважений характер і намагався бути найкращим. Переможців вшановували, як героїв, богів, кумирів. Повага, честь, слава, популярність супроводили їх до кінця життя.

Павло використав слово «перегони», мовби показуючи, що коли ми стаємо на шлях віри, ми опиняємося на біговій доріжці, і люди спостерігають, наскільки сильна наша віра. Вони бачать, як ми боремося, і хочуть подивитися, чи виграємо ми боротьбу. Тому Павло і закликає нас пробігти дорогу віри так, щоб сторонні спостерігачі також кинулись бігти цією дорогою і прожили своє життя так, як запланував для них Бог.

Павло радить коринтським віруючим (і нам також) вважати себе учасниками змагань. Наше життя — не гра, це найсерйозніше змагання. Велика нагорода чекає тих, хто живе гідно. Бог не тільки матеріально винагородить їх вірність, нагородою тим, хто успішно пробіжить свою життєву дорогу, будуть також честь і слава (див. Рим. 2:10).

«... Хто на перегонах біжить, усі біжать...» Це означає, що в кожного віруючого — своя бігова

доріжка. Віруючий може не усвідомлювати цього або, можливо, ще не знає, яка його дорога, але Бог має особливий задум для кожного з нас. І наше завдання — з'ясувати цей задум, підготуватися до його виконання, а потім втілити його в життя найкращим чином.

«Біжіть так, щоб одержали ви!», — закликає нас Павло. Перед очима бігуна лише одна ціль — фінішна лінія, у голові в нього лише одна думка — перетнути лінію першим. Павло радить нам бігти на перегонах з усіх сил, намагаючись досягнути мети: виконати своє призначення. «А як довго бігти мені до тої мети, яку визначив для мене Бог?» — запитаєте ви. Біжіть, поки не досягнете її, поки не здійсниться те, до чого Він покликав вас.

Грецьке слово *katalambano* — «приймати» складне: *kata* перекладається як «зверху вниз», *lambano* — «взяти, схопити». Разом слово *katalambano* означає «вхопитися, захопити, боротися, одержати бажане». Це образ людини, котра на решті побачила те, що хотіла одержати, і хапає його, не збираючись випустити з рук предмет своїх бажань.

Павло використав слово *katalambano* з метою виразити намір бігуна: бігти з усіх сил, пориваючись вперед. І ось він досяг своєї мети, перетнув фінішну лінію, нагорода тепер його. Він доклав максимум зусиль, і це було варте того. А коли б у нього було несерйозне, легковажне ставлення до перегонів — приз дістався би іншому. Він біг так, щоб одержати приз, — і одержав його.

Безумовно, у Бога є ціль і для вас. Він покликав вас до чогось. Питання лише в тому, чи захочете ви здійснити Його задуми для вас. Визначтеся у своєму рішенні.

Чи намагаєтеся ви пробігти свою життєву дорогу якомога краще? Чи волієте плентатися у хвості? Чи хочете насправді виконати Божу волю? Тоді докладіть всіх зусиль — духовних, розумових і фізичних. Позбудьтеся всього, що заважає вам і відволікає від цілі. Налаштуйтеся пробігти свою дистанцію так, щоб виграти, незважаючи на всі труднощі і перешкоди на своєму шляху. Бог покликав вас, щоб ви досягли перемоги. Бо тільки «переможець успадкує все» (Об.21:7).

ЧИ СТОІШ ТИ В РАДІ ГОСПОДНІЙ?

«А якби в Моїй раді таємні стояли вони, то вони об'являли б народові Моєму слова Мої і їх відвертали б від їхньої злої дороги та від зла їхніх учинків» (Єр. 23:22).

У Новому Заповіті подається вчення Христа і апостолів, у Старому Заповіті — приклади і взірці. Але для практикування цього в житті потрібне ще щось. Потрібно, щоб Дух Святий навчав, що, кому, як і коли застосовувати зі Святого Писання. Багато що з практичної галузі служіння в Біблії детально не описується.

Наприклад, коли дочки Целофхада прийшли до Мойсея зі своїм запитанням (4 М.), він не знайшов для них відповіді в Законі Божому. Хоча в Писанні йдеться про це, однак немає конкретного рішення для ситуації дочок Целофхада. Добре, що Мойсей був у раді Господній. Він об'явив їм слово від Нього, і вони були благословенні.

Душа людини благословляється не новинами, не книгами, журналами, газетами чи ще чимсь, а лише словом Господа. Воно втішає, зміцнює, оживлює, дає мудрість душі людини. «І свідоцтва Твої — то потіха моя, то для мене дорадники!» (Пс. 119:24).

Чудово, коли служитель благословляє тих, хто йде за ним, не вимислами людськими, а об'явленням Господа, тобто робить те, що повинен робити — об'являти народу слово Господнє. «Бо уста священників знання стережуть та Закона шукають із уст його, бо він Ангел Господа Саваота» (Мал. 2:7).

Служителю Божий, чи можна тебе назвати вісником Господа для своєї пастви? Якщо так, то щасливі люди, яким ти служиш.

Християнин, чи ти вісник Господа для своєї долі? Якщо так, то щаслива доля і твоя, і тих, хто йдуть за тобою.

Місце справжнього служителя — у раді Господній. Бувають служителі, які заблукали, які насправді є не служителями, а панами, і їм вже не потрібна порада Господня. Але це не наша дорога. Наша доля в раді Господній. Порада Господа приносить велике благословення у вирішенні проблем, що зустрічаються в нашому особистому житті і служінні.

У новозаповітні часи через Ісуса Христа ця благодать доступна кожному послідовнику Христа. «Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі» (Рим. 8:14). Бог бажав благословити Своєю порадою кожну Свою дитину для її добра, щоб усі мали життя, і життя з подостатком. У Бога немає мети приховувати від нас Свої плани. Він зацікавлений у тому, щоб дати нам Своє слово, пораду, висловити Своє ставлення до нашого життя і служіння. І сьогодні Він промовляє до всіх церков, як промовляв колись до семи церков в Азії. Наш обов'язок — почути те, що говорить Дух Святий. «Хто має вухо, хай чує, що Дух промовляє Церквам!» (Об. 3:13).

Приклад того, як важливо стояти в раді Господній, ми бачимо із життя Давида. Він воював з филистимлянами, і йому необхідна була порада, яка допомогла б отримати успіх. Ситуація склалася на життя або на смерть; якщо не ти, то тебе. Давид запитав у Господа, і Бог дав йому не лише чудову пораду, а й Свою допомогу в битві. Так неодноразово траплялося в житті цього мужа Божого.

Брати і сестри, служителі Господа, чому б нам не навчитися просити Господа як про допомогу, так і про пораду для успішного життя і служіння.

Іноді в житті приходить нещастя. Як пояснити це? У Біблії знаходимо дуже багато причин, через котрі Бог допускав нещастя для Свого народу, і гріх — тільки одна з цих причин. Як зрозуміти, що бажає сказати нам Бог через це лихо, до чого Він бажає привести нас, чого хоче навчити.

Не маючи ради Господньої і не розуміючи голос Духа Святого, ми будемо ходити в темряві. Ми переживаємо і хвилюємося, тоді як можна, порадившись з Господом, вирішити це питання чи хоча б дізнатися про його причину, щоб правильно зреагувати на те, що сталося.

Так було з Давидом, коли разом з народом він ніс кару за гріхи предків — три роки не було дощу. Але, попросивши Господа, він дізнався про причину і відкинув її. І змилювався Бог над Ізраїлем.

Треба стояти в раді Господній, бо інакше через своє нерозуміння ми можемо перешкоджати роботі Ісуса Христа в нашому житті і в житті церкви, котрій служимо. Так, як одного разу зробив Петро. Він вихопив меч, щоб захистити Ісуса в саду. Христос Сам зупинив цього гарячого дияча, щоб він не заважав виконати волю Божу, тому що Петро чинив за тілом, а не за духом.

Добрі мотиви — це ще не показник, що ми перебуваємо в волі Господа і чинимо за духом. Є ще Писання, є Дух Святий. Треба навчитися просити в Господа згоди на всяке діло. Треба навчитися розуміти голос Господа і неупереджено виконувати Його Слово, бо, не виконавши раз-другий, ми можемо більше не почути Його голосу, як це було з Сауллом. Після непослуху він не міг чути Господа, а ворог із задоволенням прислужився йому, щоб його погубити.

Дорогі друзі, наш Господь бажав бути з нами в спілкуванні, вислуховувати нас, навчати, давати поради щодо життя і служіння, допомагати в духовних війнах. Треба гідно оцінити таку честь, чистим серцем прийняти Його, приліпитися до Нього. «Спільність же наша з Отцем і Сином Його Ісусом Христом» (1 Ів. 1:3).

Ростислав Шкіндер.

ЦЕРКОВНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ

Упродовж всієї своєї історії Церква була задіяна для виконання так званого Великого доручення нашого Господа Ісуса Христа: «Тож ідіть і навчіть всі народи, християчи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів» (Мт. 28:19-20). Це завдання можна з упевненістю назвати основною стратегічною ціллю Творця для Його Церкви.

Сам Ісус наголошував на важливості оперативного планування. Зокрема в Євангелії від Луки записані такі Його слова: «Хто бо з вас, коли башту поставити хоче, перше не сяде й видатків не вирахує, чи має потрібне на виконання» (Лк. 14:28).

Суть планування проста – це складання переліку певної послідовності дій для досягнення основної цілі. Суть процесу планування полягає в пошуку відповідей на три ключові питання: де організація перебуває тепер; чого вона прагне досягти (куди прямує); як можна потрапити звідти, де вона є, туди, куди вона прагне?

Сам Бог, якщо можна так сказати, користується у Своїй творчій діяльності чіткими планами. Наприклад, в історії про створення світу (Бут. 1:1-31) Писання наголошує: «І побачив Бог усе, що вчинив. І ото, вельми добре воно!» Цей вислів свідчить про те, що в Бога був чіткий план творення. Адже не можна сказати, що те чи інше добре, якщо його не порівняти з чимсь. А оскільки нічого іншого створено ще не було, то можна твердити, що Бог порівняв те, що Він створив, з тим, що Він мав у Своїй уяві як план творення.

Інший приклад – текст з Бут.3:15, який окреслює певний період зі стратегічного плану, пов'язаного з долею людства. Те саме можна сказати й про побудову скинії Мойсеєм, візирь якої Бог показав йому на горі Синаї.

Уся діяльність церкви має бути спрямована на досягнення конкретних цілей. Виконання Великого доручення також складається з оперативних дій. Відомий український вчений-педагог К. Ушинський радив: «Не хешуйте дрібницями, бо від них залежить досконалість. А досконалість – це вже не дрібниця». І чим менше буде розкозжень між тим, що планувалося, і тим, що

виконано, тим якіснішою буде наша праця з огляду на досягнення головної цілі. Хтось сказав, що успіх будь якої справи на 95% залежить від правильного планування.

На жаль, іноді в діяльності керівників деяких церков зустрічається феномен – активна видима поточна діяльність без визначення конкретної цілі. Такі керівники бурхливою діяльністю, як фіговим листком, прикривають своє небажання отримати від Господа конкретне завдання для свого служіння. Але саме відсутність конкретної цілі розхолоджує членів організації (у нашому випадку – церкви).

Ось показовий приклад з історії. У XIX ст. в Австралії деякі вантажі вглиб материка доставлялися з морського порту по судноплавній річці. Одного разу капітани двох пароплавів вирішили влаштувати перегони. Коли в розпал цих подій один з капітанів побачив, що він неминуче програє, то вирішив як додаткове пальне використати копчені окости, якими був завантажений його пароплав і які він мав доправити до пункту призначення. У результаті йому вдалося виграти перегони. Але основної цілі подорожі він не досяг.

Найбільшим фактором впливу на реалізацію оперативного плану є, безперечно, наявність чітко окресленої стратегічної цілі.

Другий не менш важливий фактор – наявність або відсутність засобів його реалізації – ресурсів. У процесі підготовки оперативного плану треба дати відповіді на питання: скільки потрібно коштів, людей, інструментів, дозволів, погоджень і т. ін.

Людський фактор в питанні церковного служіння – чи не найвпливовіший. Згадаємо давню притчу, яка яскраво ілюструє цю думку.

В античні часи один мандрівний філософ побачив таку картину: впоперек основної дороги, по якій він йшов, безперервним ланцюгом рухалися робітники, кожен з яких штовхав перед собою тачку, вщент напо-

внену камінням. Видно було, що праця ця не з легких. Філософ зупинився, і став пильно спостерігати за цим процесом. По деякому часі він вирішив спитати у робітників, що вони роблять. Один із явним незадоволенням відповів: «Каміння вожу». Другий з таким самим невдоволенням сказав, що працює на будові. Третій, зупинившись і мрійливо глянувши в далечінь, з насолодою промовив: «Я буду храм».

Існують певні принципи, дотримуючись яких, можна досягти успіху в реалізації своїх планів. Це:

принцип повноти. Чим ретельніше виконувати заплановане, тим результативнішою буде робота;

принцип точності;

принцип розумної оптимальності. Мабути, це найважчий принцип – майже завжди хочеться більше, ніж дозволяють можливості. Але мудрість керівника у тому й полягає, щоб бути налаштованим на оптимальні можливості;

принцип результативності. Важливо вміти встояти перед бажанням внести корективи в план, щоб досягнути легшого результату, а не поставленої мети. Хоча і сам план не повинен стати незмінною догмою;

принцип безперервності. Кожен оперативний план – це сегмент у ланцюгу дій, спрямованих на досягнення основної цілі. Переривати процес виконання плану недопустимо;

принцип гнучкості. Якщо в полі зору виконавця оперативного плану завжди буде досягнення основної цілі, то використання цього принципу оправдане;

принцип масовості. Результативність оперативних дій висока настільки, наскільки оперативний план необхідний більшій кількості зацікавлених осіб.

Цілком очевидно, що виконувати оперативні дії повинен не керівник організації. Завдання повинні виконувати ті, в чиї

обов'язки це входить. Поганий той керівник, який майже всю роботу робить сам. Правда, не можна назвати добрим і того керівника, який не робить свою роботу: не приймає рішення, не контролює процеси, не аналізує роботу тощо.

Щодо діяльності церков ми маємо гарну пораду апостола Павла, записану в 1 Кор. 12:12-27 і в Кол. 2:19. Апостол навчає чіткій структурованості в церковній праці. На прикладі людського тіла Павло добре показує цю структурованість – очі не можуть виконувати функцію рота чи ніг; руки не можуть працювати, як печінка чи ніс; пальці не витримав навантажень, з якими легко може впоратися плече, і т. д.

Ще один яскравий приклад розподілу повноважень, виходячи з функціональних особливостей різних рівнів в церкві, – історія, записана в Діях 6:1-7. Як результат правильного функціонування всіх рівнів, вірш сьомий повідомляє: «Іросло Слово Боже, і дуже множилося число учнів у Єрусалимі, і дуже багато священників були слухняні вірі».

Принципи керівництва церквою багато в чому різняться від принципів керівництва світськими організаціями. Але найголовніша і найважча в плані неухильного дотримання відмінності – це відмінність у побудові структурної вертикалі. У світі ця вертикаль має форму конуса з вершиною нагорі. Усі рівні цієї структури розміщуються починаючи з вершини – керівництво, підлегли. Структуру церкви Ісус визначив за прямо протилежним принципом – «Хто великим із вас хоче бути, хай буде слугою він вам. А хто з вас бути першим бажає, нехай буде він вам за раба» (Мт. 20:26-27).

Оскільки вся діяльність церкви має бути спрямована на виконання Великого доручення Господа Ісуса Христа, то і всі плани її керівництва мають бути складовою частиною цього процесу. Якщо погодитись з тим, що основним планувальником стратегічної

цілі є Бог, то Він має бути й керівником всіх етапів роботи з досягнення основної цілі. На практиці це означає, що кожна місцева церква повинна мати конкретне завдання. Отримати його від Бога – обов'язок керівництва церкви. Уся діяльність церкви, яка не має конкретної цілі, – неефективна.

Але як розпізнати, чи є в церкві (у служителя) конкретний план від Бога? Здається, перевірити це неможливо – не буде ж Бог видавати довідку.

Думаю, побачити це, все-таки, можна. У народі кажуть: хто платить, той і замовляє музику. Згадаймо як Бог вплинув на вередливих і непокірних євреїв в пустелі, що вони на залик Мойсея почали зносити стільки золота, коштовностей і всього необхідного для побудови скинії, що Мойсеєм навіть довелося видати розпорядження припинити приношення. Те саме було і при збиранні матеріальних ресурсів для побудови храму Соломоном.

Якщо Бог – Автор праці, яку виконує церква, то Він і потурбується про ресурсне забезпечення свого плану. А коли при виконанні праці керівництво церкви нарікає на нестачу коштів чи фахівців, чи часу, чи ще чогось, – треба задати питання: чий план зараз виконується? Хто його замовник?

Практично це виглядає так: які витрати з бюджету переважають, така діяльність при церкві домінує.

Структурна побудова церкви має виходити з наявності основної цілі. Інакше може статися так, що власні уподобання або, що значно гірше, корисливі інтереси керівництва видаватимуться за цілі діяльності церкви. У результаті одна церква може стати великою дискотекою (бо її керівник колись був музикантом), інша – постійним будівельним майданчиком (неважко здогадатися про уподобання її керівництва), ще інша – гаражем, де постійно оновлюються автомобілі.

Оскільки Ісус – голова Церкви, а вона Його Тіло, то всі окремі члени мають тісний взаємозв'язок. А значить, Він приводить до ладу з нас до Церкви з конкретним завданням для її успішної діяльності. Тому обов'язок кожного керівника церкви – вміти побачити, хто буде виконавцем оперативного плану, хто виконуватиме функції адміністрування, а хто аналізуватиме, виявлятиме проблеми і відхилення.

Отож керівник церкви – наче виконроб, ціль якого – точно виконати план Замовника, нашого Господа Ісуса Христа.

Григорій Володін.

КІНЕЦЬ АССИРІЇ

Наближалась до занепаду слава великої могутньої держави — Ассирійської імперії. Своїми жорстокими звичаями вона навіювала жак на народи Малої і Передньої Азії, Близького Сходу і Єгипту, досягнувши найвищої точки своєї влади за Асархаддона, або Ашшура, і Ашшурбанапала — спадкоємців Санхеріва.

Сторінки Біблії залишили нам згадку про це царство як «леговище левів» (Наум 2:12) або «місто кровожерне» (Наум. 3:1). Цьому не варто дивуватися, оскільки, як відомо, ассирійські правителі були одержимі жорстокістю, рівну якій важко знайти у світовій історії. Ось як охарактеризував їх лють знавець біблійної археології Роберт Т. Бойд: «Переможці битви на доказ своєї доблесті зобов'язані були відрубувати переможеним кисті рук і доставляти їх для спільного підрахунку кількості переможених»...

Згадуваний Ездру «Аснаппар, великий та славний» (Езд. 4:10) хвалився, що зі всіх, хто відмовлявся покоритися, він здирав шкіру і обвішував нею стіни свого храму. Один із царів вихвалявся тим, що живцем спалив три тисячі полонених. Інший повідомляв, що звів піраміди з людських тіл зі стітими головами і кінцівками. Усі ці безжалісні дії, підсумовує Бойд, відповідали воєнним правилам і загарбницьким традиціям Ассирії...

Тому викликає особливе співчуття вибраний Богом народ, якого багаторазово вмовляли і закликали до каяття пророки Ізраїлю і для котрого суд Божий був неминучий. Саме ця безжалісна держава була зброєю Ягве для покарання духовно розбещеної Ізраїльської держави: «Чи Ізраїль Мій раб? Чи він теж

кріпак, народжений вдома? Чому ж здобиччю він? На нього ревуть левчуки, видають голос свій, і його Край обернули в пустину, спалили міста його, так що немає мешканця...» (Єр. 2:14-15).

Не менш підступною була і зовнішня політика імперії, яка полягала в тому, щоб депортувати захоплене населення, а їх місце наповнити переселенцями з інших окупованих ассирійцями регіонів. Саме ця тактика за Саргона II була застосована щодо ізраїльтян. Звільнена від них територія була заселена поганями. У Йосипа Флавія знаходимо наступне повідомлення: «Коли Салманассар відвіз ізраїльтян, то замість них він поселив плем'я хутей, котрі раніше жили в глибині Персії і Мідії і тепер тільки почали називатися самарянами, прийнявши назву країни, в яку були переселені».

Підвене Ізраїльське царство повторить, фактично, долю своєї рідної сестри — Ізраїлю. Санхерів, син і спадкоємець Саргона II, вторгнувся в Юдею приблизно в 703 р. і взяв в облогу 46 її міст. Оборонні заходи Єзекії виявились рятівними для Єрусалима: на відміну від Лакіша, Тіми, Гезери та багатьох інших міст країни (ассирійський напис розповідає про виселення з неї 200150 чоловік), Єрусалим вистояв. Єзекія заплатив данину, але вже після зняття облоги і повернення Санхеріва до столиці Ассирії Ніневії.

Окрім того, довелося «поділитися» і численною кількістю коней, волів, ослів, верблюдов, великої і дрібної худоби. Ассирійський цар детально описує свою тактику: створення земляних насипів біля міських стін, прорив воріт за допомогою таранів і риття підкопів під кам'яними і цегляними стінами. Розповідь Санхеріва про облогу варта уваги: «Він (Єзекія, юдей) замкнувся в Єрусалимі, своєму царському місті, як птаха в клітці. Я оточив його вартовими постами, викликаючи біду на кожного, хто виходив з воріт». Мовчання Санхеріва з приводу Єрусалима пояснюється в Другій книзі царів, яка описує знищення ассирійської армії Ангелом Господнім.

Можливо, на них була наслана бубонна чума. Геродот повідомляє також, що навала польових мишей знищила сагайдаки, луки і ремені щитів, внаслідок чого ассирійці були не в змозі ефективно битися в оборонятися.

Минав час. Вершителька людських доль Ассирія, яка ще не так давно видряпувала на камінні своїх розкішних палаців пихаті написи на візирь: «Я, Саргон, збудував дім цей заради власної слави», не підозрювала, що і їй належить межа, що долю її вже вирішив праведний Бог. Зброєю для суду над нею виступлять вавилоняни, мідійці та інші народи.

Отож близько 630 року до Р. Х. Ассирійська держава починає занепадати. 626 року (більшість богословів вважають цей рік роком покликання молодого пророка Єремії) у Вавилоні вибухнуло повстання проти ассирійського панування. Ассирійський намісник Примор'я (південної частини Вавилонії) Набопаласар вирішив, що настав сприятливий час відновити боротьбу вавилонян проти Ассирії. Він почав діяти як незалежний цар і відновив традиційний союз халдейських племен півдня Вавилонії з Еланом. В листопаді 626 р. Набопаласар був офіційно визнаний у Вавилонії «царем Аккада» (традиційна назва півночі Вавилонії) і заснував нову халдейську, або нововавилонську династію.

Однак попереду була довга і жорстока війна з ассирійцями. Після ряду перемог, одержаних на півдні Вавилонії, в 616 р. армія Набопаласара піднялася по Єфрату до ріки Хабур і відтіснила ассирійців до гирла ріки Балих. Тепер майже вся територія Вавилонії опинилася в руках Набопаласара.

Успіхи Набопаласара стривожили єгипетського фараона Псамметиха I (664-610, 26-та династія), що побоювався надмірного посилення Вавилонії. Тому він готовий був укласти договір з ассирійцями, від іг яких Єгипет звільнився лише в 655 р. Але єгиптяни виявили не в змозі надати ассирійцям негайну допомогу, а вавилоняни в 616 р. взяли в облогу ассирійську столицю Ашшур. Облога була безуспішною, і вавилоняни відступили від міста з великими втратами. А незабаром на Ассирію обрушився вбивчий удар зі сходу.

В 624 р. індійський цар Кіаксар завдав поразки скіфам, вторгнувшись в Мідію в перші десятиліття VII ст. і остаточно об'єднавши всі мідійські племена в єдину державу. В 614 р. мідійці на чолі з Кіаксаром захопили ассирійську провінцію Арпаху і вирушили до Ніневії.

Ніневію взяти не вдалося, але мідійці оточили її і восени 614 р. захопили Ашшур. Вавилонська хроніка розповідає, що мідійці вчинили в місті страшний погром. Коли битва закінчилася і від Ашшура залишилися

лише димлячі руїни, до міста прийшов Набопаласар зі своїм військом. Мідійці і вавилоняни уклали договір, скріпивши його династичним шлюбом між Навуходоносором, сином Набопаласара, і Амідією, дочкою Кіаксара (за іншою версією вона була дочкою Астіага, сина Кіаксара). За грецькою традицією Навуходоносор спорудив у Вавилоні за своїм палацом на терасах, що мали вигляд природних пагорбів, знамениті висячі сади, подібні до гірських садів Мідії, щоб Амідіда не сумувала за рідною природою.

Падіння Ашшура вразило Ассирійську державу до самих основ, але поки переможці були зайняті розподілом здобичі, ассирійці змогли зібратися з силами. В 613 р. ассирійське військо під керівництвом Сін-Шарішкуну навіть зуміло завдати поразки вавилонянам. Але незабаром об'єднані сили вавилонян і мідійців взяли в облогу Ніневію...

Цілком імовірно, що в облозі брали участь також скіфи і кімерійці. Геродот пише, що Кіаксар осаджував Ніневію разом зі всіма підневільними йому народами. Через три місяці облоги, у серпні 612 р., після штучного потопу і запеклого штурму мідійці і вавилоняни увірвалися в Ніневію, у це «леговище левів», як його назвав біблійний пророк Наум.

«Боже великий та могутній, Господь Саваот Йому Ймення! Великий в пораді й могутній у чинах, що очі Твої відкриті на всі дороги людських синів, щоб кожному дати згідно з його дорогою та згідно з плодом його чинів», — так колись молився муж Божий Єремія (Єр. 32:18-19). Ці слова цього разу були втілені в долі нещасної держави Ассирії. Збулося грізне пророцтво, що пролунало із уст пророка Наума: «Горе місту цьому кровожерному, воно все неправда, воно повне насилля, грабів не виходить із нього! Чути свист батога, гуркіт колеса, і чвал коней, і колеснична гуркотня, і гін верхівця, і полум'я меча, і блиск ратича, і багато побитих, і мертвих велике число, і трупу немає кінця, і спотикатимуться об їхній труп, — це за многоту блудодійства розпуніти, привабно ласкавої, вправної в чарах, що народи за блуд свій вона продавала, а роди — за чари свої. Ось Я проти тебе, — говорить Господь Саваот... Нема ліку для лиха твого, рана твоя невилгойна! Всі, що звістку про тебе почують, запалешуть у долоні на тебе, — бо над ким твоє зло не ходило постійно?!» (Наум. 3:1-5, 19).

Таким чином, Ассирійська імперія занепадала разом із ненависною для всіх сусідів Ніневією. Через 200 років ніхто навіть не міг сказати, на якому місці була Ніневія.

Народився Ніккі Круз в 1938 році у сім'ї шамана і ворожки, які посвящали себе служінню дияволу. У дитинстві двічі намагався покінчити життя самогубством. Мати часто била його до непритомності. У 15 років хлопець опинився в Нью-Йорку в страшному бандитському угрупованні «May Maus», названому на честь кровожерного африканського племені. І вже у 16 років він сам очолив його. Ніккі став жорстоким «звіром», котрого боялася навіть поліція. Коли в черговий раз він потрапив до тюрми, йому був поставлений діагноз психіатра: «Ти мертвий і небезпечний. Для тебе немає надії». Через служіння Давида Вілкерсона злочинець став місіонером. Його книга «Біжи, малюче, біжи» розійшлася світом в кількості 14 мільйонів примірників, ставши бестселером. Цього року в Голівуді закінчуються зйомки неймовірного фільму, який оснований на реальних подіях його життя. За останні 40 років Ніккі Круз провів величезну соціальну роботу з важкими підлітками, а також людьми, що не мають надії на майбутнє, у різних країнах світу.

14 травня у Запоріжжі в прес-центрі газети «Комсомольська правда в Україні» відбулася зустріч Ніккі Круза з представниками ЗМІ. Він розповів про свою останню книгу «Диявол не має матері», а також про фільм «Тисячі кусків», знятий за його книгою «Біжи, малюче, біжи». Журналісти розпитували, як Ніккі познайомився зі своєю дружиною, з якою вони цього року святкуватимуть золоте весілля.

Присутніх цікавили також враження служителя про Україну: «Тут дуже вродливі жінки, — усміхаючись, сказав Круз. — Тому всім своїм нежонатим друзям в пошуках нареченої я раджу їхати у вашу країну. А якщо серйозно, то під гарною зовнішністю я бачу самотність і незахищеність українських

Ніккі Круз: «Я БУВ НАРОДЖЕНИЙ СЛУЖИТИ ГОСПОДУ»

людей. Я відчуваю біль українського народу, котрого люблю і котрому хочу послужити», — зазначив євангеліст.

Почути історію Ніккі Круза з перших уст до Запорізького палацу спорту «Юність» прийшло більше шести тисяч чоловік. Своїм свідченням служили також «Міс України 2007» Ліка Роман і чудова команда прославлення з Києва.

Головний герой зустрічі Ніккі Круз поділився з присутніми болем від недавньої втрати свого духовного батька Давида Вілкерсона, присвячуючи його пам'яті цю зустріч. «Здійснюючи з вами мандрівку в моє минуле, хочу підкреслити, що я забув про нього, як тільки докажу вам останнє слово, — сказав Ніккі Круз. — Минуле не тероризує мене, тому що воно омита кров'ю Ісуса Христа».

Упродовж півтори години кілька тисяч людей переживали з Ніккі Крузом історію його життя. Жахаючись, сміючись, плачучи... Від тієї кімнати, де мати зачинала обкривавленого малюка, діставалися з підлітком Ніккі до похмурих станцій нью-йоркського метро. Ставали свідками його побиття п'ятьма бандитами, яким він не противився, щоб стати членом банди і хоча б там знайти сім'ю. Із завмиранням серця мчали в брудний провулок, де разом із главарем банди Крузом намагалися заплакати над тілом його друга, що стікав кров'ю... Але тоді серце Ніккі було мертвим для любові і сліз. Він курил сигарету за сигаретою, бажаючи випалити свій мозок, не розуміючи, для чого народжений людиною, будучи звіром. Він хотів померти.

Але диявол не зміг вбити того, хто був

народжений, щоб служити Господу. Одного разу Ніккі привів членів своєї банди на служіння, де безумний заради Христа Давид Вілкерсон зібрав 12 ворогуючих банд в одному місці. Там від доторку Святого Духа немало з двох тисяч бандитів просто ридали. Там і сам Ніккі знайшов спасіння...

І раптом присутні в запорізькій залі опинилися сам на сам з Богом. Те, що відбувалося в Нью-Йорку понад 50 років тому, творилося цього вечора і в Запоріжжі. Люди плакали від Божої присутності. На заклик до покаяння першими вийшли молоді чоловіки, хлопці-підлітки, і ці живі потічки текли й текли до Божого престолу. Покаялися кілька сотень людей.

Але в Ніккі було послання і для християн. Він невпинно підбадьорював їх бути прикладом прощення у світі, ще і ще раз вказував на люблячого Христа, Який одного разу виняв його хворе, наповнене гіркотою і озлобленням серце і відродив до вічного життя з Богом. Ця зустріч в Запоріжжі посіяла тисячі добрих насінин. Тепер залишилося тільки з вірою дочекатися врожаю.

Катерина Павелко.
ProChurch.info.

ГЛАВИ ЄВАНГЕЛЬСЬКИХ ЦЕРКОВ УКРАЇНИ ВИСТУПИЛИ НА ЗАХИСТ МОРАЛІ

18 травня у приміщенні церкви «Філадельфія» в Києві відбулось засідання Ради Євангельських Протестантських Церков України. Зустріч проходила під головуванням старшого єпископа Української Християнської Євангельської Церкви Леоніда Падуна.

Учасники засідання проаналізували розвиток державно-церковних відносин. Вони позитивно відзначили прагнення Президента В. Януковича спиратись на консенсус між конфесіями в питанні оновлення законодавства про свободу совісті та релігійні організації.

Рада вирішила виступити з ініціативою проведення Євангельських читань на центральній площі Києва. Передбачається, що цей святковий захід об'єднає християн різних конфесій у святкуванні 450-річчя Пересопницького Євангелія.

Глави євангельських Церков обговорили подальші спільні заходи, спрямовані на утвердження в суспільстві високої моралі. Вони підписали низку звернень до відповідних органів влади відносно окре-

мих фактів порушення законодавства України в цій сфері. Члени РЄПЦУ також позитивно оцінили нещодавнє рішення парламенту про відмову ліквідовувати Національну експертну комісію України з питань захисту суспільної моралі.

Народний депутат Павло Унгурян поінформував присутніх про результати діяльності міжфракційної депутатської групи «За духовність, моральність та здоров'я України». Серед іншого парламентар закликав керівників Церков підтримати законопроект №7132, який пропонує запровадження нової редакції Закону України «Про захист суспільної моралі». За його словами, зазначена ініціатива актуальна в умовах сучасних інформаційних технологій, які особливо впливають на дітей. Законопроект вже пройшов громадське обговорення в усіх регіонах та на різних рівнях.

Зустріч глав євангельських Церков завершилась спілкуванням у неформальній обстановці.

IPC.

ЦХВЕ УКРАЇНИ СПІВЧУВАЄ І ЗАКЛИКАЄ ДО ПІДТРИМКИ В МОЛИТВІ

28 квітня старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко надіслав співчуття родині Вілкерсонів, церкві Times Square Church (Нью-Йорк, США) та World Challenge Missions, World Challenge Crusades і Mount Zion International School of Ministry — служінням, які очолював пастор Давид Вілкерсон, котрий трагічно загинув в автокатастрофі 27 квітня.

«Ми були неймовірно вражені звісткою про відхід пастора Вілкерсона до небесних осель. Для нас, п'ятидесятників в Україні, залишаються все ще свіжими й актуальними його проповіді, виголошені під час візиту до України в 2001 році. Ми пам'ятаємо його молитви про єдність євангельських християн в Україні та благання про те, щоб Божі цілі та справи були нашим пріоритетом», — говорить в листі співчуття.

«Хай Господь освіжить обітницю Його віти та миру для Своєї Церкви через прощення з вірним Його служителем Давидом. Прошу всіх християн віри євангельської молитися за родину, церкву в Нью-Йорку та співробітників організацій, які зазнавали та незмінним лідером яких був Давид Вілкерсон», — закликав старший єпископ.

ЯПОНІЯ ПОТРЕБУЄ МОЛИТОВНОЇ ДОПОМОГИ

27 квітня до головного офісу Церкви ХВЕ України надійшов лист від п'ятидесятницького пастора Даїсо Коями з Японії, в якому він розповідає про ситуацію в країні, у першу чергу, щодо церков, ділиться радістю про те, що більша частина євангельських християн в зоні лиха практично не постраждали. У листі він також просить молитися про вирішення складної ситуації в Японії, про людей, які переживають складний час, і про пробудження для японського народу.

Пастор Даїсо Кояма розповів про неймовірні Божі чудеса в захисті церковних приміщень, пасторів та їх сімей, а також всіх членів Церкви Хрестої в зоні лиха. «Усі пастори церков постраждалого регіону з їх сім'ями в повному порядку, крім одного, який вважається зниклим безвісти. Дуже небагато церковних будівель серйозно постраждали від цунамі — більшість отримали лише незначні ушкодження. Лише деякі члени християнських церков були знайдені мертвими або вважаються зниклими безвісти», — говорить в листі.

Пастор Кояма попросив всіх християн приєднатися до японських церков в молитві за наступні п'ять основних потреб:

1. За успішну ліквідацію наслідків аварії на АЕС «Фукусіма-1».

2. За прем'єр-міністра, уряд, всіх рятувальників та ліквідаторів наслідків ядерної аварії.

3. За людей, що перебувають в евакуаційних центрах, і в першу чергу, за їх душевний стан, тому що багато з них втратили весь свій маєток і сім'ю.

4. За повне припинення афтершоків (повторних сейсмічних поштовхів), бо кожний з них створює загрозу нових руйнувань і цунамі.

5. За духовне пробудження серед японського народу.

«Закликаю усіх вірних Церкви Хрестої в Україні долучитися до молитовного служіння для Японії. Ми переконані в потужній силі ревної молитви праведних людей. Такі спільні зусилля покликані по-

казати світові єдність та силу Хрислової Церкви», — з такими словами до християн України звернувся старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко.

Нагадаємо, що 11 березня біля берегів Японії стався сильний землетрус потужністю близько 9 балів, за яким пішли множинні афтершоки, що тривають до сьогодні. Землетрус викликав цунамі, яке призвело до значних руйнувань, майже 30 тисяч людей вважаються загиблими або зниклими безвісти. У результаті цунамі сталася катастрофічна аварія на АЕС «Фукусіма-1», яка за глобальністю екологічних наслідків досягла рівня Чорнобильської аварії. Багато людей були змушені покинути свої будинки і перебувають в евакуаційних центрах.

№ 5 (80) Виходить щомісяця
ТРАВЕНЬ 2011 р.

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.
Реєстраційне свідоцтво № KB 9264 від 15 жовтня 2004 року

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023